

1379

சிவமயம்.

இராமபாரதி

செய்த

ஆத்திகுடி வெண்பா.

இது

தெல்லிப்பழை

இ. முத்துக்குமாரசுவாமிக்குருக்களால்

பரிசோதித்து

நல்லூர் பிரமஸ்ரீ

பண்டிதர். வே. கநகசபாபதியையர்

சுன்னுகம்

அ. குமாரசுவாமிப்புலவர்

தெல்லிப்பழை

இ. பாலசுப்பிரமணியையர்

என்பவர்களாலெழுதப்பட்ட

கதைகளோடு

கேந்தவில்

இ. சிவராமலிங்கையரால்

சோதிடப்பிரகாசயந்திரசாலையில்

அச்சிற்றதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிலவநடு ஆடி 1890.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
11, 'G' R. MADRAS-600 090

உ ப க் கி ர ம ணி கை.

ஆத்திசூடி வெண்பா என்பது ஒளவையாருடைய ஆத்திசூடியிலுள்ள “அறஞ்செயவிரும்பு” முதலிய சூத்திரங்களை இறுதியாகக் கொண்டு வெண்பாயாப்பினும் செய்யப்பட்ட காரணம்பற்றி வந்த பெயர். இது செய்தவர் இராமபாரதி என்பவர். பார்த்தசாரதியென்பாருமுளர். இராமபாரதி என்பது

பாரோர் புகழிராம பாரதிசெம் பாகமதாய்ச்
சீராத்தி சூடிச் செழுந்தமிழைப்—பேராக
நாகரிகன் புன்னைவன நாதமகி பன்புனைந்தான்
வாகுவினிற் கீர்த்தி வர.

என்னும் வெண்பாவாற் பெறப்படும. பாரதியென்னும் பட்டப் பெயர் வேதியர்க்கு வழங்கப்படுதல்பற்றி இவர் ஒரு வேதியரென்று கொள்வாருமுளர். இவரைப்பற்றி வேறொன்றும் புலப்படவில்லை. ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு சூத்திரங்களுக்கும் ஒவ்வொரு கதைகளாக எத்தனையோ பல கதைகள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அக்கதைகளுள்ளே மிகப் பலகதைகள் பாரதராமாயண புராணங்களிலே காணப்படுவன. மிகச் சில வேறிடத்துள்ளன. சில சூத்திரங்கள் தற்காலம் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஆத்திசூடிப் பிரதிகளோடு மாறுபடுகின்றன. அவை, “மண்பறித்துண்ணை” “இயங்கித்திரியேல்” “நேர்கோநெறிநில்” “போற்றடிப்பிரியேல்” முதலியன. அவைகளை இருந்தவாறே விடுத்தேம்.

இது கதைகளோடும் அச்சிடப்படுமாயின்; இங்குள்ள தமிழ்ப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு உபயோகமாகுமென்று கருதி வெகுநாட்பிரயாசத்தோடும் பல ஸ்தல்களினின்றும் அவ்வக்கதைகளை எழுதுவித்துச் சேர்த்து இப்போது இதனை அச்சிடுவித்தோம். சில கதைகள் புலப்படவில்லை. கதைகளோடும் எழுதப்பட்டிருத்தலால் மாணாக்கரன்றி மற்றையோரும் விரும்புவாரென்பது நம கருத்து.

இதன்கண் வருங் கதைகளுள்ளே பல கதைகளைப் பிரயாசை கருதாது பரோபகாரங்கருதி நல்லூர் பண்டிதர் பிரமபுரீ. வே. கணகச பாபதியையரவர்களுஞ் சுன்னாகம் புரீ. அ. குமாரசுவாமிப் புலவரும் எழுதி உபகரித்தார்கள்.

தெல்லிப்பழை: } இங்ஙனம்,
பிலவ(௭) ஆடிமீ. } இ. முத்துக்குமாரசுவாமிக்குருக்கள்.

கதாநுகீரமணி.

௧. கபிலைகதை.
 ௨. சட்பரதர்கதை. *
 ௩. அரிச்சந்திரன்கதை.
 ௪. மாவலிகதை.
 ௫. சடாயுகதை.
 ௬. பகன்கதை.
 ௭. துருவன்கதை. *
 ௮. வியாசன்கதை.
 ௯. உத்தரன்கதை.
 ௧௦. சிட்டுக்குருவிகதை.
 ௧௧. பட்டணத்துப்பிள்ளைகதை. *
 ௧௨. விகீரமாதித்தன்கதை. *
 ௧௩. கருடன்கதை.
 ௧௪. பரீகீதுகதை.
 ௧௫. துருவசன்கதை. *
 ௧௬. வாணன்கதை.
 ௧௭. காளிதாசன்கதை.
 ௧௮. இரணியன்கதை.
 ௧௯. சிலாதன்கதை. *
 ௨௦. கம்பர்கதை.
 ௨௧. அர்ச்சுனன்கதை.
 ௨௨. இராமன்கதை.
 ௨௩. முற்கலன்கதை.
 ௨௪. துரியோதனன்கதை.
 ௨௫. செம்பியன்கதை. *
 ௨௬. தண்டன்கதை. *
 ௨௭. அகத்தியர்கதை.
 ௨௮. சூர்ப்பநகிகதை.
 ௨௯. சருணிகதை.
 ௩௦. பாரதர்கதை.
 ௩௧. மார்க்கண்டேயர்கதை.

௩௨. மாரீசன்கதை.
 ௩௩. சும்பகன்னன்கதை.
 ௩௪. நளன்கதை.
 ௩௫. சம்பந்தர்கதை.
 ௩௬. கன்னன்கதை.
 ௩௭. வாலிகதை.
 ௩௮. சித்திராங்கிகதை.
 ௩௯. யாகசேனன்கதை.
 ௪௦. மகிடாசுரன்கதை.
 ௪௧. மலையின்கதை.
 ௪௨. கண்ணன்மக்கள்கதை. *
 ௪௩. சம்புகன்கதை.
 ௪௪. பரதன்கதை. *
 ௪௫. கைகேயிகதை.
 ௪௬. வாசுகிகதை.
 ௪௭. நீலிகதை. *
 ௪௮. இந்திரத்துய்மினன்கதை. *
 ௪௯. பிரகிலாதன்கதை.
 ௫௦. திலீபன்கதை.
 ௫௧. கட்டியங்காரன்கதை.
 ௫௨. பிங்கிருழுகதை. *
 ௫௩. அரதத்தாசாரியர்கதை.
 ௫௪. கூகைகதை. *
 ௫௫. சங்கராசாரியர்கதை.
 ௫௬. நரியின்கதை. *
 ௫௭. தசரதன்கதை. *
 ௫௮. புருடாயிருகதை.
 ௫௯. பூதனைகதை.
 ௬௦. கோசிகன்கதை. *
 ௬௧. உள்ளூவர்கதை.
 ௬௨. சிசுபாலன்கதை.

* இந்த அடையாளமுள்ள கதைகளெல்லாம் நல்லூர் பிரமஸ்ரீ. பண்டி. தர்வே. கநகசபாபதியையரவர்களாலெழுதப்பட்டன.

உ.

சிவமயம்.

ஆத்திகுடி வெண்பா.

காப்பு.

உலகம் புகழ்பாகை யோங்குதொண்டை நாட்டிற்
றிலகன் கணபதிமால் செலவன—நலமிசூந்த
வாழ்வாகும புன்னை வனநாத னற்றமிழ்க்குச்
சூழாத்தி சூடி துணை.

நூ ல்.

அறஞ்செயவிரும்பு.

அருளார் கபிலை யறமே செயமென
றிருளகல வேங்கைக் கியமபும—பெருமையினுள்
மாவளரும் புன்னை வனநாத மெயத்துணையா
மேவியறஞ் செய்ய விரும்பு. (க)

கபிலைகதை.

உத்தரபூமியிலே குடிதாங்கினுள் எனனும் பெயருடைய இடையாலே
மேய்க்கப்பட்ட பசுக்களுள்ளே கபிலை என்னும் பசு ஒன்று தனியே மேயும்படி
ஒரு நாள் ஒரு காட்டிற் போயிற்று. அதனை ஒரு புலி கண்டு தனக்கு நல்லு
ணவு கிடைத்ததென்று தடுததுக் கொல்ல முயன்றது. அப்போது கபிலை அப்
புலியை நோக்கிப் பலதருமங்களையும் போதித்து விலகிக்கொண்டது.

ஆறுவதுசினம.

ஆதி நிம்சிவிகைக் காளாய்ச் சடபாதர்
திது பொறுத்துச் சிறப்புற்றார்—சோதிப்
புயமா வளர்கின்ற புன்னை வனநாதா
செயமா றுவது சினம. (உ)

சடபாதர்கதை.

பரதர் என்னும் அரசரானவர் உலகப்பற்றினை முற்றத்தறந்து காட்டிற் பருந்து தவஞ்செய்யும்போது ஸ்நாநஞ்செய்யும்பொருட்டுக் கண்டகியாற்றங்கரைக்குப் போனார். அப்போது பூரணகர்ப்பமுடைய மானுமொன்று தண்ணீர்குடிக்க அங்கே வந்து ஒரு சிங்கத்தின் முழக்கங்கேட்டு அஞ்சி நடுநடுங்கித் தன்கர்ப்பத்தையும் விழவிட்டுத் திரைந்தோடிற்று. கருப்பத்திலிருந்த குட்டியும் நீரிலே மிதந்து நீந்திற்று. அதுகண்ட பரதரும் அக்குட்டியின்மேலே பெரிதும் இரக்கம்வைத்து அதனை எடுத்துப் பேணி வளர்ப்பவா தம்மைவிட யாருமில்லையென்று எண்ணினவராய் ஆதரவோடும் எடுத்துவந்து வளர்த்தார். அவர் சிந்தனையெல்லாம் அந்த மான்குட்டிமேலே இருந்தபடியால் அவருக்கு மரணகாலத்திலும் அச்சிந்தனையே மேலிட்டது. அச்சிந்தனைகாரணமாகப் பின்னர் அந்த மிருகயோனியிற் பிறந்து முன்னைச் சென்மவுணர்வு சிறிதுங் குறையாமல் அம்மிருக சென்மத்துக்குக் காரணமான கன்மீக்கத்தை நீனைத்துக்கொண்டு தம் சென்ம பூமியாகிய காலாஞ்சனம் என்னும் தேசத்தைவிட்டுச் சாளக்கிராமம் என்னும் இடத்தையடைந்தார். அங்கே மானின் சென்மம் நீங்கிவிடப் பின்னர் அங்கிராமுனிவர்மரபிற் பிறந்து யாதொரு தொழின்முயற்சியுமின்றிச் சடம்போலச் சுகதுக்கமுமறியாதிருந்தமைபற்றிச் சடபாதர் எனப்பட்டுச் சுற்றத்தாரால் வயலுக்குக் காவற்காரராக நியமிக்கப்பட்டார்.

அப்போது ஒரு சூத்திரன் புத்திரப்பேற்றினைவிரும்பிக் காளிதேவிக்குப் பலிகொடுக்கும்படி ஒருவனை நியமித்துவைத்திருக்க அவனும் விதிவசத்தினாலே தப்பியோடிவிட்டான். அச்சூத்திரன் அவனைத்தேடிப் போகும்போது இப்பரதர் எதிர்ப்பட இவரையே பலியிடும்படி காளிக்குமுன்னே கொண்டுபோய் நிறுத்தினான். அப்போது காளிதேவி இப்பரதருடைய பிரமதேசவினாலே தகிக்கப்பட்டிக் கோரவடிவத்தோடுதோன்றி இவரைப் பலியிடத் துணிந்தோருடைய இரத்தங்களைக் குடித்து நடித்தாள். அக்காலத்திலே நிமி என்னும் அரசன் (இரகு கணன் என்பாருமுளர்) ஞானோபதேசம் பெறக்கருதிக் கபிலமுநிவருடைய ஆச்சிரமத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது இப்பரதருடைய மேனமையை அறியாது தன் சிவிகையைச் சுமகரும்படி பிடிக்க அதற்கும் உடன்பட்டுத் தான்கொண்ட விரதமுந் தவறாது கோபமுங் கொள்ளாது மெல்லமெல்ல நடந்து ஒருயிர்க்கும் இறுதிவாராமற் காத்து அவ்வரசன்முதலிய பலரானுஞ் சிவன்முத்தா என நன் குமதிக்கப்பட்டார்.

இயல்வதுகரவேல.

இரதுமதி விற்றுமலைத் தீனனுக்கா ளாயுமரிச்
சந்திரனோ தன்னிலைமை தயாவிலலை—நடதம்
மநடுநெறிதேர் புன்னை வளநாதா பூம்
யினியல வதுகர வேல. (௩)

அரிச்சந்திரன்கதை.

சூரியகுலத்தள்ள திரிசங்குமகாராசாவின் மகனாகிய அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியாகிய இரதுமதியை விற்றுமலை புகையானுக்குத் தான அடிமையாகப் பெற்றுத் தளமுடைய புகையானியிலை தவிராது நடந்தான்.

மாவலிலக்கேல்.

மாவலியை மாலுக்கு மண்ணுதவா மற்றடுத்த
காவலினாற் சக்கிரணுங் கண்ணிழந்தான்—நாவதனால்
நன்னீதிப் புன்னைவன நாதமகி பாவுலகத்
தின்னீ வதுவிலக்கேல். (சு)

மாவலிகதை.

விரோசனன் மகனாகிய மாவலி என்னும் அசுரனானவன் மூவுலகங்களுக்கும்
அரசனாக வரம்பெற்று அரசசெய்யுங்காலத்திலே தம்முலகங்களை இழந்த தே
வர்கள் யாவரும் விட்டுணுமூர்த்தியையடைந்து தங்கள் குறைகளைத் தீர்க்கவே
ண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். விட்டுணுமூர்த்தியும் காசிபன் அதிதி என்னும்
இருவருக்கும் மகனாகப் பிறந்து வாமனரூபத்தோடும் மாவலியிடம் போய்
மூவடி மணகேட்டார். மாவலியும் மூவடிக்கும் உடன்பட்டு நீர்விட்டுக் கொடுக்
கும்போது குருவாகிய சுககிராசாரியர் வணிகமடிவங்கொண்டு சென்று நீர்விடுவ
கரகமடிக்கிவிருந்து தடுத்தது விட்டுணுமூர்த்தியின் தர்ப்பைநுனியாற் குததுண்டு
கண்ணிழந்தான்.

உடையதுவிளம்பேல்.

உள்ளாடி தன்சிறகி லுண்டுபல மென்றொருசொல்
விள்ளுஞ் சடாயுமுனம் வீழ்த்ததுபா—வள்ளற்
றனபதியே புன்னைவனத் தாளாளா யொன்றாக்
குளதுடைய துவவிளம்பேல். (ரு)

சடாயுகதை.

காசிபமுனிவருக்கு வினதையென்பவளிடத்திலே கருடன், அருணன்
என்னும் இருபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அருணனுக்குச் சம்பாதி, சடாயு என
இருபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இந்தச்சடாயு தசரகனுக்கு உண்பதைலாற் தீதாபி
ராட்டியை இராவணன் கவர்ந்துகொண்டு போனபோது தனசிறகிலே பெலமு
ண்டென்று சொல்லி இராவணனோடு தடுத்தப்போராடி அவனுக்கு வருத்தத்
தையுண்டாக்கினான். உண்டாக்கியும் பின்னர் இராவணனாலே சிறகு வெட்டப்
பட்டுப் பூமியிலே விழந்தான்.

ஊக்கமதுகைவிடேல்.

ஊரி னரபலிக்கா வுர்சகட மேல்வீமன்
தீரன் பகசூரன் நீதடக்குங்—காரணம்பார்
தேக்குபுகழ்ப் புன்னைவன தீரனே யாவுறினும்
ஊக்க மதுகை விடேல்.

பகல்கதை.

தீருமன் முதரிய பாண்டவர்கள் ஐவரும் வேத்திரகையாகரத்திலே போய்
ஆண்டுள்ள வேதியர் வீடொன்றிலே வாசஞ்செய்தகாலத்திலே அந்நகருக்குச்

சமீபமாயுள்ள ஏகசக்கிரம் என்னுங் காட்டிவிருந்துகொண்டு பகன் என்னும் இராட்சதன் குடிக்கொரு பண்டிசோறும் நரபலி ஒன்றுந் திறைவாங்கி உண்டு வந்தான். இப்படி உண்டிவருங் காலத்திலே பாண்டவர்கள் இருக்கும் வீட்டார் கொடுக்கவேண்டிய நாள் வந்தது. அவவீட்டுப் பிராமணன் மனைவி தன்னுடைய குலமுதல்வனாகிய ஒரேமகனைப் பலிகொடுப்பது எப்படி என்று வருந்தினாள். அதனை அறிந்த குந்திதேவி அவளுடைய துன்பத்தையாற்றித் தன் மகனாகிய வீமனையே பலிக்கு நியமிக்க வீமனும் உடன்பட்டு அவ்வீட்டார்கொடுத்த சோற்றினையும் வண்டியிலேற்றிக்கொண்டுபோய் அவனைச் சமீபித்தவுடன் அச்சோற்றினையுமுண்டு அதுகண்டு கோபித்து வந்தெதிர்த்த அந்தப் பகனையும் ஊக்கமுடன் கொன்றான்.

எண்ணெழுத்திகழேல்.

எண்ணரிய கோளுடுக்க ளெல்லா மொருமையதாத்
திண்ணந் துருவர்கையிற் சேர்தலினான்—மண்ணுலகிற்
போற்றுந் தமிழ்ப்பாகைப் புன்னைவன பூபாகேள்
ஏற்றெண் ணெழுத்திகழேல். (எ)

துருவன்கதை.

சுவாயம்பு மனுவின்மகனாகிய உத்தாநபாதனுடைய மனைவியாகிய சுருதி, சுந்தி என்னும் இருவருள்ளே சுருதி என்பவளிடத்திலே உத்தமன் என்பவன் பிறந்தான். சுந்தி என்பவளிடத்திலே துருவன் என்பவன் பிறந்தான். ஒருநாள் உத்தாநபாதனாகிய பிதாச் சிங்காசநத்திலே வீற்றிருக்கும்போது அவனமடியிலே மகனாகிய உத்தமன் என்பவன் ஏறியிருந்தான். அப்போது மற்றமகனாகிய துருவன் என்பவனும் ஏறினான். அதுகண்ட சுருதி என்பவள் அவனைநோக்கி நீ பட்டத்துக்குரியையல்லே; சிங்காசநத்திலேமுதே என்று தடுத்தாள். சுருதி என்பவளிடத்திலேயுள்ள காதலால் அரசனும் அதற்குடன்பாடுடையவனாயிருந்தான். அதுகண்ட துருவன் மிகவும் மனம்நொந்து நடந்த சம்பவத்தைத் தாய்க்குவந்தறிவித்துத் தாயின் சம்மதியோடு சத்தமுனிவரையடைந்து உபதேசம்பெற்றுத் தவஞ்செய்து கிரக நட்சத்திரங்களையெல்லாம் பிணித்த திகிரியைக் கணக்கின்படி சுறறியிழுத்து விளங்கும் உயர்பதவியை விட்டுணுவாற் பெற்று மாகாவோடு மேம்பட்டான்.

ஏற்பதிகழ்ச்சி.

மாவலிபான் மண்ணிரக்க மாதவனே வாமவுரு
வாமென்றான் மாதவற்குஃ தாகுமோ—மூவுலகிற்
பேர்பரவும் புன்னைவனப் பேரரசே யெவவகையாற்
சீர்பெறினு மேற்பதிகழ்ச்சி. (அ)

இதன் கதையை "சுவதுவிலக்கேல்" என்புழிக் காண்க.

ஆக்திசூடி வெண்பா.

ஐயமிட்டுண்.

வன்பிரம ராக்கதன்பான் மங்கலியப் பிச்சையருள்
என்பவளுக் கேகொடுத்தீ டேறினான்—அன்பதனால்
வள்ளலெனும் புன்னை வனநாத வஞ்சமிலா
துள்ளதிலே யையமிட் டுண். (கூ)

ஒப்புரவொழுகு.

தாரணிபோ லெவ்வுயிருந் தாங்குந் தகைமையதாச்
சீரணிந்து நாளுஞ் சிறந்தோங்க—ஆரங்
தழைத்தபுகழ்ப் புன்னைவனத் தாளாளா யார்க்குங்
குழைந்தொப புரவொழு கு. (கூ)

ஒதுவதொழியேல்.

மச்சகந்தி தன்வயிற்றில் வந்துதித்து மோதலினால்
விச்சைபெற்ற வேத வியாசனைப்பார்—நிச்சயமே
பன்னுதமிழ்ப் புன்னைவனப் பார்த்திவனே யுண்மைநா
லின்னோ துவதொழி யேல். (கக)

வியாசர்கதை.

முன்னொருகாலத்திலே பராசரமுனிவர் பல சிவஸ்தலங்களையுந் தரிசித்துப்
பல தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து பூமிப்பிரதக்கிணஞ்செய்து வருகையிலே
கௌதமை (கங்கையென்பார் சிலர்) எனனும் யாற்றிலுந் தீர்த்தமாடினார். தீர்த்
தமாடியபின் கவுதமையாற்றினைக் கடந்துபோக ஓடம்விடுதற்கு யாருங் கிடை
யாமல அங்குள்ள வலைஞர்மகளாகிய மச்சகந்தி எனபவளை ஓடம்விட இயலுமா
என்று கேட்டார். மச்சகந்தி ஆயிரம்பேருடைய பாரமமைந்தாலன்றி இந்த
ஓடம்விடுதல் அரிதென்றாள். பராசரமுனிவர் ஆயிரம்பேருடைய பாரத்தையும்
யானே அமைப்பேன் என்றுசொல்லி ஓடம்விடுதற்கு அவளை உடம்படுததி ஏறி
ச்சென்றார். செல்லும்போது அந்த மச்சகந்தியிடத்திலே இச்சைமிசுந்தவராய்
ப் பனியினாலே சூரியனைமறைத்து மீன்மணம்போய் நறுமணங்கமழும்படி பரிம
ளங்கொடுத்துப் பரிமளகந்தியாக்கி அவளைப் புணர்ந்தார். அப்போது வியாசமு
னிவா அம்மச்சகந்தியிடத்திலே அவதரித்தார். வியாசமுனிவா மச்சகந்தியிடத்
திற பிறந்தும் வேதம் முதலியவைகளை ஒதுதலினாலே ஞானம்பெற்றுயர்ந்தார்.

ஒளவியம்பேசேல்.

மாதர்முன்னே யுத்தரனு மாபெலவான் போலுரைத்துக்
காதமரி லாச்சுனனாற் கட்டுண்டான்—ஆதலினால்
வண்மைபெறு புன்னை வனநாதா சீருடைய
திண்மையுன்னி யெளவியம்பே சேல். (கஉ)

ஆத்திசூடி வெண்பா.

உத்தரான்கதை.

பாண்டவர்கள் விராடனுடைய மச்சநாட்டிலே அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யுங் காலத்திலே விராடன்மகனாகிய உத்தரன் என்பவன் தன்னகரத்திலே பசுக்கவர வந்தவர்களை இமைப்பொழுதுள்ளே வெற்றிகொள்வேன் என்று தாய்முதலிய பெண்களுக்குச் சொல்லிவந்தும் போரிலே பயந்தோடித் தேர்விட்டுவந்த அருச் சனனாற் பீடித்துக் கட்டப்பட்டான்.

அஃகஞ்சுருக்கேல்.

மைக்கடவ்கொண் முட்டைதனைவாங்குவோமென்றுசீட்டு
புக்கதனை வென்றதுதன் புத்தியினால்—அக்கதைபோல் [ப
வேளாளா புன்னைவன மேகமே யுண்மையெனக்
கேளாயஃ கஞ்சுருக் கேல். (கங)

சீட்டுக்குருவிகதை.

ஒரு கடற்கரையிலே சேவலும் பேடுமாக இரண்டு சீட்டுக்குருவிகள் வாச ன்செய்தன. பேடு தன் முட்டைகளை யெல்லாம் பலமுறையுங் கடல்வந்து கவர் ந்துகொண்டு போகக்கண்டு துக்கங்கொண்டு தன நாயகனாகிய சேவலுக்கு முறை யிட்டது. சேவல் பறைவைகளையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பறைவைவந்த னாகிய கருடனுக்கு முறையிட்டது. கருடன்போய் விட்டுணுமூர்திக்கு முறை யிட்டது. விட்டுணுமூர்தி கடலைவருவித்து முட்டைகளைச் சீட்டுக்குருவியிட ன் கொடுக்கும்படி கட்டளைசெய்தார்.

கண்டனசொல்லேல்.

கள்ளற் குரைத்தான் கனசத் தியவிரதன்
உள்ளபடி வேதியர்சொல் லோர்வழியைத்—தெள்ளியசீர்
மாதனதா புன்னைவன வள்ளலே மேலெண்ணா
தேதெனினுங் கண்டனசொல் லேல். (கஅ)

நப்போல்வளை.

தீதி லரிட்டங்கள் செய்யவுண வைக்கொள்ள
மேதினியிற் நம்மினததை மேவுதலால்—நீதிநெறி
போற்றுபுகழ்ப் புன்னைவன பூபாலா வுற்றாரை
மாற்றிநாமெய் நப்போல் வளை. (கஆ)

அரிட்டம்-காகம். காகங்கள் யாதேனும் உணவைக் காணும்போது தம்மி னத்தினையும் அழைத்து உண்பது வழக்கம்.

சனிநீராடு.

ஞாயிறுயிர்க் கீறுதிங்க ணம்பாருள் செய்கிலர்செவ்
வாப்பிணிதுக் கங்குருநாள் வாழ்வுபோந்—தூயவெள்ளி
போடிதெல்லாம புன்னைவன பூபாலா மிக்கபுத
னோசனி நீராடு. (கசு)

ஞாயமபடவுரை.

தொட்டடித்தோ னன்றிசெய்த தூயோ னிருவருக்கும்
பட்டணத்துப் பிள்ளை பகர்ந்ததுபார்—பட்டுலவுந்
தென்பாகைப் புன்னைவன தீரனே யாரிடத்தும்
அனபாய் ஞபட்பட வுரை. (கசு)

பட்டணத்துப்பிள்ளைகதை.

பட்டணத்துப் பிள்ளையார் சிவஸதல யாததிரையாகப் பலநாடுகளுக்கும்
போய்க் கொடகநாட்டில வந்தபோது ஒருநாள் அர்ததராத் திரியிலே பசியினால்
வருந்தி மூடககனா ஒரு இலலாச்சி ட வாய்விடே நின்று சையிடே சட்டினார்.
அவன இவா ஒரு சிவயோகி எனறறியாது யாரோ காமதூதன எனறெண்
ணிக்கொண்டு விரைந்துவந்து தடியினாலே அடித்தான். அடிக்குமபோது பிள்
ளையார் நின்றநிலைதானும் பெயரவில்லை சிவ சிவ எனறார். அப்போது அடித்த
வீட்டுப் புறத்தினணையிற் கிடந்த கிழவன் ஒருவன் ஒடிவந்து அடிமூர்க்களை
நோக்கி ஏடா! பேதையே! இவா ஒரு சிறந்த சிவயோகி! இவருககேன இதீ
ங்கு செய்தனை! என்று விலக்கிப் பிள்ளையாரை அழைத்துக்கொண்டுபோய்
அனபோம உண்பிததுப் பெரிதும் உபசரித்தான். அ போது பிள்ளையார் திரு
வருளை நினைத்துப் “பூணுமபணிக்கல்ல” “இருக்குமிடந்தேடி” என்னும் பாக்
களைப் பாடினார்.

இடாபடவீடெடேல்.

நீத்தியமாம் வீட்டு நெறியிலிடம் பாடல்லாற்
பொய்த்தவிற்ப வீட்டிற் பொருளடையா—தத்தம்
நடையறியும் புன்னைவன நாதனே பூமி
இடையிடமபடவ்வீ டெடேல். (கசு)

இணக்கமறிந்திணங்கு.

செய்யபுகழ் விக்கிரமா தித்தனொரு தட்டாரப்
பைய லுறவுபற்றிப் பட்டதனால—வையம்
மணக்குஞ்சாய புன்னை வனநாதா நீயும்
இணக்க மறிந்திணங் கு. (கசு)

விக்கிரமாதீதன்கதை.

விக்கிரமாதீதன் கூரியபுகியுடைய ஓர் அரசனாயிருந்தும் விசயன் என்னுந் தட்டான் ஒருவனைத் தனக்குச் சிறந்த நட்பாளனாகக்கொண்டு நடந்தான். அவன் மந்திரியாகிய பட்டி என்பவன் இகனை அறிந்து தட்டானுறவு தப்பாது தீங்கு பயக்கும் என்று தடுத்தும் தீவினையனுபவிக்கும் ஊழ்வசத்தால் அரசன் கேட்கவில்லை. அரசன் அத்தட்டான் கற்றிருந்த இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம் என்னும் வித்தைகளை அவனிடத்திலே கற்றுக்கொண்டு, தான் கற்றிருந்த பரகாயப்பிரவேசவித்தையை அத்தட்டானுக்குக் கற்பித்தான். தட்டானே அரசனை வஞ்சித்து இராச்சியபோகங்களைத் தான் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று சமயம் பார்த்திருந்தான்.

இப்படியிருக்கும் நாளிலே அரசன் மந்திரியைவிடுத்துத் தனியேசென்று வேட்டையாடும்படி காட்டிற்போயிருந்தான். இதுவே சமயமென்று தட்டானும் அக்காட்டினை அடைந்தான். பின் அரசன் தட்டான் என்னும் இருவருங் கூடி வேட்டையாடக்கொண்டு ஒரு குளக்கரையிலே நின்ற ஓர் ஆலமரத்தின நீழலே அடைந்தார்கள். அரசன் ஆயாசத்தினாலே தட்டான் மடியிலே தலையை வைத்துப் படுத்துக்கொண்டு மேலே பார்த்தான். அவ்வாலமரத்திலே ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு கிளிப்பறவைகள் புணர்ச்சிசெய்துகொண்டிருந்தன. அப்போது ஆண்கிளி சடிதியாக இறந்துவிடப் பெண்கிளி அதன் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திற்று. அதனைச் சீவகாருண்ணியமுடைய அரசன் பார்த்துப் பெண்கிளியின் துயரைத் தீர்க்கக்கருதிப் பரகாயப்பிரவேசவித்தையினாலே தன்னுடலே விடுத்து ஆண்கிளியினுடலிற் பிரவேசித்தான். உடனே ஆண்கிளி எழுந்து பெண்கிளியை மகிழ்வித்தது. அரசனுடல் கிடந்தது. தட்டானும் சமயம் வாய்த்தது என்று தனக்கு அரசன் கற்பித்த பரகாயப்பிரவேச வித்தையைக்கொண்டு அரசனுடலிலே புகுந்து பட்டணத்தையடைந்தான். இவைகளைக் குறிப்பினால் அறிந்த மந்திரி அரசன்மனைவியர் கற்புக்குப் பங்கம்வாராது உபாயஞ்செய்து கொண்டான். கிளியுடலிற் பிரவேசித்த அரசன் மகதநாட்டிலே போய் ஒரு வேடன் வலையிலகப்பட்டு பின் ஒரு செட்டிக்கு விற்கப்பட்டு ஒருதாசியின் விவகாரத்திலே வருந்திக் கிளியுருநீங்கித் தன்னுருவம்பெற்றான்.

தந்தைதாய்ப்பேண்.

அனையிடர்தீர்த் தான்கருட னந்தணன் செங்கந்தை
தனையெடுத்துச் சாவு தவிர்த்தான்—இனையவர்போற்
சீராரும் புன்னைவன தீரனே நாடோறும்
பேராருந் தந்தைதாய்ப் பேண். (20)

கருடன்கதை.

காசிபமுனிவருடைய மனைவியர்களுள்ளே கத்திரு என்பவள் அந்தன் முதலிய பாம்புகளைப் பெற்றாள். வினதை என்பவள் கருடன் அருணன் என்னும் இருவரையும் பெற்றாள். ஒருநாள் இவ்வினதை கத்திரு என்னும் இருவரும் ஓரிடத்திலே இருக்கும்போது அங்கே இந்திரனுடைய உச்சைச்சிரவம் என்னுங் குதிரை வந்தது. அக்குதிரையின் வாலேக் கத்திரு பார்த்து கருமை என்ன வினதை வெணமை என்றாள். இவ்வாறு இருவரும் முரணி எவள்வார்த்தை மெய்ம்மையாகுமோ அவளுக்கு மற்றவள் அடியாளாகக்கடவள் எனச்

சபதமுங் கூறினார். பின்னர்க் கத்திரூ தன்மகனாகிய கார்த்தோடன் என்னும் பார்ப்பினால் அவ்வாலைச்சுற்றிக் கருமையாக்குவித்துக் காண்பித்து வினாதையைத் தனக்கடிமையாக்கினான். பின்னர்க் கருடன் அமுதங்கொண்டுவந்து கத்துருவின்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துத் தாயாகிய வினாதையின் அடிமையை நீக்கினான். அத்தணன்கதை வந்துழிக் காண்க.

நன்றிமறவேல்.

உன்னாட்டா ரெல்லா முயிர்காத்துக் கோத்திரத்தில்
எக்காளும் வாழ்ந்தே யிருத்தலாற்—பன்னாளும்
பூதலத்தின் மேன்மைபெறும் புன்னைவன நா தனே
ஏதிகழ்ந்து நன்றிமற வேல். (௨௧)

பருவத்தேபயிர்செய்.

உன்னாட்டிற் பொற்களந்தை யூராரன்னாட் செய்தபயிர்
பொன்னே வினையப் புகழ்விபற்றார்—ஒன்னார்
பயந்திடுவேற் புன்னைவன பார்த்திவனே நீயுஞ்
செயும்பருவத் தேபயிர் செய். (௨௨)

மண்பறித்துணனேல்.

கூறவழிக் கெண்ணாத கூதைசக டற்குவண்டி.
ஏறமுன்போல் வாரா திருந்ததனாற்—றேறியென்றும்
மாதிலகா புன்னைவன மன்னுகேள் பூமியதில்
ஏதிலன் மண்பறித்துண் ணேல். (௨௩)

இயங்கித்திரியேல்.

மன்னவனுக் குன்னாட்டார் வந்து முடிசூட்ட [ல்
முன்னனனின் மூழ்கிமுதன்மைபெற்றார்—அன்னவார்போ
நன்றறியும் புன்னைவன நா தனே வையகத்தில்
என்றுமியங் கித்திரி யேல். (௨௪)

அரவமாட்டேல்.

இருடிமேற் செத்தபாம் பேற்றிப் பரீக்கித்
தரவினாற் பட்ட தறிந்தே—திரைகடல்கூழ்
மண்ணுலகிற் புன்னைவன மன்னவா பாவமிதென்
றெணணி யரவமாட் டேல். (௨௫)

பரீக்கீதுகதை.

அருச்சுனனுடைய மகன் அபிமன்னு. அபிமன்னுவின் மகன் பரீக்கீது. இந்தப் பரீக்கீது மகாராசன் காட்டிலே வேட்டைக்குப்போய் ஒரு மாளை எய்தான். அந்தமான் அம்புபட்டுத் தப்பியோடிற்று. அதனைத் தேடிப் பார்க்கும் போது சமீகர் என்னும் முனிவர் எதிர்ப்பட்டார். அவரை நோக்கி மாளை விசாரித்தான். அவர் யாதொன்றும் பேசவில்லை. அவர் பேசவில்லை என்று கோபங்கொண்டு செத்துக்கிடந்த பாம்பொன்றை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அவருடைய தலையிலே போட்டுவிட்டுப் போனான். பின் அவருடையமகன் அதனை அறிந்து சொல்லிய சாப்படி தக்ககன் என்னும் பாம்பினுற் கடிக்கப்பட்டிறந்தான்.

இலவம்பஞ்சிற்றுயில்.

அன்னத்தின் றுவிகோங் காசு மரசர்க்குப்
பன்னும் பருத்திதான் பாங்கல்ல—இன்னதனால்
வள்ளலெனும் புன்னை வனநாதா மையிரவிற்
றுள்ளிலவம் பஞ்சிற் றுயில். (2௬)

வஞ்சகம்பேசேல்.

மாயனார் தம்மக்கண் மாமுனியைக் கேட்டகர்ப்ப
மேயவரைக் கொல்லு மீருப்புலக்கை—ஆயதனான்
மாரனெனும் புன்னை வனநாதா வையகத்திற்
சீருரு வஞ்சகம்பே சேல். (2௭)

கண்ணம்மக்கள்கதை.

துவாரகையிலே கண்ணபிரான் தருமராசனுக்கு வேள்விகளை முடித்துத் தன்பதஞ்சாருதற்கு நினைத்திருக்குங் காலத்திலே அவரைக் காணவிரும்பித் துருவாசர், விசுவாமித்திரர், நாரதர்முதலிய முனிவர்கள் வந்தார்கள். அப்போது யாதவகுமாரரிற் சிலர் சாம்பவன் என்பவனை ஒரு கர்ப்பஸ்திரிபோல அலங்கரித்து அம்முனிவர்களுக்கு முன்னே நிறுத்தி “இப்பெண் என்னபிள்ளை பெறுவாள்? சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார்கள். அம்முனிவர்கள் இவர்களுடைய கபடத்தை அறிந்து கோபங்கொண்டு “இக்கருப்பத்தினின்று ஒருமுசலம் பிறக்கும். அந்தமுசலத்தாலே இந்த யாதவகுலமெல்லாம் நாசமாகும்” என்று சாபஞ்சொல்லிவிட்டுக் கண்ணபிரானையுங் காணாமல் வந்தவழியே திரும்பிப்போய்விட்டார்கள். மற்றைநாள் யமதண்டம்போன்ற ஒருலக்கை சாம்பன் வயிற்றினின்றும் பிறந்தது. அவவுலக்கையைக்கண்ட யாதவர்களெல்லாம் அஞ்சி நடுநடுங்கிக் கண்ணபிரானுடைய பிதாவாகிய வசுதேவருக்கு நடந்தகாரியத்தை அறிவித்தார்கள். வசுதேவர் அவவுலக்கையை அரத்தால் அராவிப் பொடியாக்கி அப்பொடிகளைக் கடலிலே இடும்படிசொன்னார். யாதவர்களும் அவவாறே செய்துமுடித்து முனிவர்சாபத்தைக் கடலிலே கரைத்துவிட்டோம் என்று நினைத்திருந்தார்கள்.

பின்னர் அந்தப் பொடிகளெல்லாம் அலையினாலுதுக்கப்பட்டிக் கரையிலே வந்து வாட்கோரைப் புல்லாக முளைத்து உள்ளந்திருந்தன. அந்த இரும்புப்

பொழிகளுள்ளே கடலைவிறையளவு பிரமாணமுடைய ஒருதுண்டு ஒரு மீனாவ் விழுங்கப்பட்டு உலுப்தகனென்னும் வேடன்கையிலகப்பட அவன் அத்துண்டினைத் தன்னம்பொன்றின் நுனியிலே வைத்திருந்தான். பின்னர்க் கண்ணபிரானும் பலராமனும் யாதவருங் கடற்கரையிற்போய்க் கடனீரிலாடிக் கடற்றெய்வத்துக்குப்பூசையும் விழாவுநடத்தினார்கள். நடத்தியபின் பலராமனுங்கண்ணபிரானுந் தவமபுரியுமாறு காடுநோக்கினர். நைவேதித்த கள்ளினை அதிகமாக உண்ட யாதவர்கள் வெறியினாலே ஒருவரை ஒருவர் இகழ்ந்து பேசிக் கோபமுள இருப்புலக்கைப் பொடியினாலே அங்கே முளைத்திருந்த அவ்வாட்கோரைகளைப் பிடுங்கி ஒருவருக்கொருவர் அடிக்க எல்லாரும் இறந்தார்கள். இக்கதை மகாபாரதத்து மமளசலபருவத்திலுஞ் சீகாழிப்புராணத்திலும் அற்ப வேறுபாட்டுடன் காணப்படும். சாபஞ்சொன்னவர் கபிலர் என்றும், துருவாசர் என்றுஞ் சொல்வாருமுள்.

அழகலாதனசெய்யேல்.

வாணன் சிவனை வணங்கிவசஞ் செய்துலகோர்
காணரின்று தன்வாயில் காக்கவைத்தும்—பாணியெலாம்
போனதனாற் புன்னைவன பூபாலா யாரிடத்துந்
தானழக லாதனசெய்யேல். (உஅ)

வணுகார்கதை.

காசிபமுனிவருக்குத் திதி என்பவளிடத்திலே இரணியகசிபு இரணியாக்கன் என்னும் இருவரும் பிறந்தார்கள். இரணியகசிபுவுடைய பிள்ளைகள் பிரகிலாதன், அநுகிலாதன் முதலிய நால்வர். பிரகிலாதன் பிள்ளைகள் ஆயுண்மான், விரோசனன் முதலிய நால்வர். விரோசனனுடைய பிள்ளை மாவலி. மாவலிக் குப் பிள்ளைகள் நூறுபேர். அவருள்ளே வாணன் என்பவனும் ஒருவன். இந்த வாணன் என்பவன் திருக்கைலாசமலையிற்சென்று சிவனுடைய திருநடனத்திற்கு மத்தளம் அடித்துச் சிவனை மகிழ்வித்துத் தான் என்றுங் கண்டு வணங்கும் படி தன்னுடைய சோணிதபுரவாயிலிலே வந்து வீற்றிருக்கும்படி செய்தான். செய்தும் அழகலாதவைகளைச் செய்து பலரோடும் போராடி இறுதியிலே விட்டுணுமூர்த்தியாலே கைகளைல்லாம் இழக்கப்பெற்றான்.

இளமையிற்கல்.

கல்வியிள மைக்குளிலாக் காளிதா சன்மனையாள்
வல்வசையாற் பொல்லா மரணமுற்றுச்—செல்வதனான்
நற்றூமா புன்னைவன நாதா விதையறிந்து
கற்றூ விளமையிற் கல். (உக)

காளிதாசன்கதை.

அரிகரபுரத்திலுள்ள அனந்தநாராயணன் என்னும் விப்பிரானுக்கு அரிகரன் என்னும் பெயருடைய புத்திரனொருவனிருந்தான். அப்புத்திரன் அதிக மூடலான ஆடுமேய்க்க நியமிக்கப்பட்டு மேய்க்கும்நாள்களிலே ஒருநாள் ஆடுகளுண்

ஊம் குழைக்காக ஒரு மரத்திலேறி நுனிக்கொம்பிலிருந்து அடிக்கொம்பைத் தறித்தான்.

கல்வியிலே வாதுசெய்து தன்னை வெல்லுகிறவையே விவாகஞ்செய்ய நிச்சயித்திருந்த ஓரிராசகுமாரியோடு வாதுசெய்து தோல்விபெற்ற வித்துவான்கள் சிலர், இவனை மரத்தினின்றும் இறக்கிக்கொண்டுபோய் அவவிராசகுமாரிக்கு வித்துவான் என்று காட்டி அங்கீகரிக்கச்செய்தார்கள். அவவிராசகுமாரி வித்துவான்கள்செய்த அமடுகளெல்லாம் அறிந்து காளிதேவியிடம்போய் வரம்பெறும் படி அவனை அனுப்பினாள். அப்படியே அவன் காளிதேவியிடம்போய் வரம்பெற்று வித்துவானாய்க் காளிதாசன் என்னும் பெயருட்பெற்றுப் போசராசனுடைய சபை வித்துவான்களுக்குத் தலைவனாக விளங்கினான்.

இப்படிப் போசராசனுடைய சபையிலே பலநாளிருந்து பீன் யாதோ ஒரு காரணத்தால் அவனை வெறுத்துத் தன்னுடைய தாடிவீட்டிலேபோய் மறைநதி ருந்தான். அப்போது போசராசன் காளிதாசனை வெளிப்படுத்தக் கருதி ஒரு சுலோகத்திற் பாதியைமுடித்து மற்றைப்பாதி முடிப்பவனுக்குத் தன்னரசாட்சியிற் பாதி கொடுக்கப்படும் என்று பிரசித்தஞ்செய்தான். இவனை அறிந்த அந்தத் தாசி காளிதாசனைக்கொண்டு மற்றைப்பாதியை முடிப்பித்து அரசாட்சியின பாதியைத் தானே பெறக்கருதிக் காளிதாசனை வெட்டிக்கொன்றவிட்டுச் சுலோகப்பாதியைக் கொண்டுபோய்ப் போசராசனுக்குக் காட்டினாள்.

அறனைமறவேல்.

பத்ரகிரி ராசன் பகர்சனகன மெய்விதூரன்
சித்தபரி சுத்தஞ் செலுத்துதலால்—இத்தரையில்
மன்னெனனும் புன்னை வனநாதா யாவுறினும்
என்ன வறனைமற வேல். (௩௦)

பத்ரகிரிராசன்—கோவிந்தசாமி என்பவனுடையமகன்; அரசனாயிருந்து பட்டணத்துப்பிள்ளையுடைய அருளிஞாலே துறவுபூண்டவன். சனகன்—துறவு பூண்ட ஓரரசன். விதூரன்—வியாசனுக்கு அம்பாலிகையிடம் பிறந்தவன்.

அனந்தலாடேல்.

காலேதுயில் சீலமபோங் கண்டபக லாக்கம்போம்
மாலேதுயி னோயாம் வகையறிந்து—ஞாலமதிற்
புண்ணியகா லந்தெரிந்து புன்னைவன பூபாலா
எண்ணி யனந்தலா டேல். (௩௧)

கடிவதுமற.

இரணியனு மாங்காரத் தெண்ணு துரைத்து
கரகரியா னிற்றான்முன் னுளிந்—சுரதருவைப்
போலே கொடுக்கின்ற புன்னை வனநாதா
மாலே கடிவதுமற. (௩௨)

இரணியங்கதை.

இரணியன் தவஞ்செய்து பிரமதேவரிடத்திலே வரம்பெற்று மூவுருக்கும் அரசனாய் இரணியனேநம என யாவருந் தன்னை வணங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அவன் மகனாகிய பிரகிலாதன் அதனைமறுத்து ஒருமோநாராயனாய் என்று சொல்லி வாதாடினான். அவனைநோக்கி உனது நாராயணன் இத்தூணிலும் இருப்பானே என்று சொல்லி இரணியன் அத் தூணிலே தன்கையல் அடித்தான். அப்போது விட்டுணுமூர்த்தி அத்தூணிவிருந்து நரசிங்கமாகத்தோன்றி அவனைக்கொன்றார்.

காப்பதுவிரதம்.

துய்ய சிலாதன்சேய் துங்கவிர தங்களெலாஞ்
செய்யநந்தி யாகச் சிறப்புற்றான் — பொய்யலவே
தேன்காண்சொற் புன்னைவன தீரனே யைம்பொறியைத்
தான்காப் பதுவிர தம். (௩௩)

சிலாதங்கதை.

முன்னொரு காலத்திலே திருமறைக்காடடிலே இருந்த ஒரு பிராமணச் சிறுவர் தமவீட்டிலே பிச்சைக்குவந்த மற்ொரு பிராமணனுடைய பிச்சையன்ன ததுக்குள்ளே ஒரு சிறுகல்லையிட்டு விட்டார். அந்தப் பிராமணன் அவவன்னத்தை அக்கல்லோடுதானே கொண்டுபோய் உண்டான். பின்னா இச்சிறுவர் வளர்ந்து சாத்திரங்களும் படித்துத் தவங்களுஞ் செய்து கோரதபசி எனப் பெரும் பெற்று அட்டசித்திகளிலும் வல்லராய் யமபுரத்திலும் போய் அவ்கே செய்யுந் தண்டனைகளையும் பார்த்து வருகையிலே அவ்கே ஒரு பெரிய மலையைக் கண்டு இம்மலை யாதென்று வினாவினா. அப்போது அவ்கேநின்றசிலர் அவரைநோக்கிப் “பூமியிலே கோரதபசி என்றொரு பாவி பிச்சைக்குவந்த ஒரு பிராமணனுடைய அன்னத்திலே ஒருகல்லையிட அக்கல்லோடு பிராமணன் அவவன்னதையுண்டான். அக்கல்லே அக்கோரதபசி இறந்தபின் உண்டற்கு இங்கே மலையாக வளர்கின்றது” என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட கோரதபசி அஞ்சி அதுசெய்தவனை இதனின்ற தப்பிக்கொள்ளும் வகையுளதோ என்று வினாவினான். “பூமியிலே இவ்வளவோர் மலையைக் கரைத்துண்பானாயின்; இம்மலையம தானாக இங்கே கரைந்துவிடும்” என்றார்கள். கோரதபசி உடனே பூமியிலேவந்து தன்னூரை அடைந்து ஒரு மலையை நியமித்துச் சிறிதுசிறிதாக நாடோறும் இடித்துப் பொடியாக்கி நீரிற்கரைத்து உண்டுவந்தார். அம்மலை உண்டொழிய இயம்புரத்திலுள்ள மலையுங் கரைந்தொழிந்தது. அக்கோரதபசி மலையைக் கரைத்துண்ட காரணத்தாற் சிலாதர் என்னும் பெயர் பெற்றார்.

இந்தச் சிலாதர் புத்திரப்பேற்றினை விரும்பித் திருவையாற்றிலே பஞ்சாக் கினி மத்தியினின்று பலவருடங்களாகத் தவஞ்செய்தாரா. அததவத்திற் கிரங்கிச் சிவபெருமானும் வெளிப்பட்டு முனிவனே! உனக்கு வேண்டும் வரம யாதென்று வினாவச் சிலாதமுனிவர் ஒரு சற்புத்திரனைத் தந்தருளவேண்டுமென்றார். சிவ பெருமான், “சகலகுணங்களும் நிறைந்த ஒரு சற்புத்திரன் பதினாறுவயதுடைய வனாய் நீ செய்யும் யாகபூமியிலே உழுபடைச்சாலிலே தோன்றுவான்” எனச் சொல்லி முறைந்தார். பின்னா யாகசாலையை உழுதபோது ஒரு மாணிக்கப்பெட்டி தோன்றிற்று. சிலாதமுனிவர் அப்பெட்டியைத் திறந்தார். பெட்டிக்குள்ளே

நெற்றிக் கண்ணுஞ் சந்திரசடாமுடியும், சதூர்ப்புயமுமாக விளங்குஞ் சிவமூர்த் தம் இருக்கக்கண்டு துதித்து நின்றார். அப்போது “முனிவனே! பெட்டியை மூடித்திற” என்றோர் அசரீரி தோன்றிற்று. பின்னர் அந்த அசரீரிப்படி மூடித்திறந்தார். அப்பொழுது பெருமான் ஒரு குழந்தையாக அழுதார். சிலாதமுனிவர் அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பிராமணர்க்குரிய கிரியைகளெல்லாஞ் செய்து செப்பீசுவரர் எனப் பெயரிட்டு வளர்த்தனர். வளர்த்துவருங்காலத்திலே பதினொன்றாம் வயசும் வந்தது. பதினொறுவயசென்னும் நியமத்தைக் குறித்துத் தந்தைதாயார் வருந்தினர். புத்திரர் அவர்களைப் பயப்படவேண்டாம் என்று சொல்லி அயனரிதீர்தநடுவினின்று ஸ்ரீருத்திரத்தை ஒதி அருந்தவஞ் செய்தார். அப்போது சிவபிரான் வெளிப்பட்டு நித்தியமாகிய சாலுப்பியங் கொடுத்து தமது நாமமாகிய நந்தி என்னும் நாமத்தையுஞ் சூட்டி சுகேசி என்னுங் கன்னிகையை யும் மணம்புணர்வித்துக் கணத்தலைமையுங் கொடுத்துத் தமது கோயில் வாயிலிலே காவல்செய்யும்படி சுரிகையும் பிரம்புங் கொடுத்து முடிசூட்டி வைத்தார்.

கிழமைப்படவாழ்.

தண்டமிழ்க்காக் கம்பருக்குத் தாமடிமை யென்றுதொண்டை
மண்டலத்தா ரேட்டில் வரைந்ததுபோல்—எண்டிசைக்கும்
பொன்னான புன்னைவன பூபாலா தென்பாகை
மன்னா கிழமைபட வாழ். (௩௪)

கம்பர்கதை.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநட்டாழ்வார் ஏரெழுபதென்னும் பிரபந்தம் பாடியபோது தொண்டைமண்டலத்துள்ள வேளாளர் யாவரும் பெருமகிழ்ச்சியுற்று இதற்கு எங்களாலே தரத்தக்க வேறுபரிசு யாதொன்றுமில்லை என்களை யடிமையாக உமக்குத் தருவதே பரிசாகும் என்றுசொல்லிக் கம்பருக்கு அடிமையோலை எழுதிக் கொடுத்தார்கள்.

கீழ்மையகற்று.

பெண்கேட்ட வேந்தனுக்குப் பெண்ணாயைப் பந்தரிலே
கண்காண நின்குலத்தார் கட்டிவைத்த—பண்பதுபார்
நன்பாகைப் புன்னைவன நாதனே யப்படிப்போல்
அன்பான கீழ்மை யகற்று. (௩௫)

குணமதுகைவிடேல்.

நீர்கலந்த பாலையன்ன நீர்பிரித்துக் கொள்வதுபோற்
சீர்கலந்தார் நற்குணமே சேர்ந்துகொள்வார்—ஏர்கொள்
புகழாளா புன்னைவன பூபால னேமிக்
கருண மதுகை விடேல். (௩௬)

கூடி ப்பிரியேல்.

அர்ச்சுனன்மால் சார்பிழந்த வன்றே க்ருதலர்முன்
கைச்சிலைவெற் பாக்களத்துக் கைதளர்ந்தான் — நீச்சயமே
மன்றலர்சூழ் புன்னை வனநாதா தக்கோரை
என்றுங்கூ டிப்பிரி யேல். (௩௭)

அருச்சுனன்கதை.

பாண்டவர்கள் அத்தினுபுரியிலிருக்கும்போது ஒரு தூதன் வந்து யாதவகு
மாரர் யாவரும் கடல்விழாக் கொண்டாடிக் கள்ளுக்குடித்துத் தம்முள்ளே பகை
த்துப் போராடி இறந்தார்கள் என்றும், கண்ணபிரானும் பலதேவனும தவம்புரி
யுமாறு காட்டிற் புகுந்தார்கள் என்றுஞ் சொன்னான். அதகேட்ட பாண்டவரும்
பெண்களும் பெருந்துயரடைந்து புலம்பினார்கள். அவருள்ளே அருச்சுனன் மிகு
விரைவாகத் துவாரகைக்குப் போய் வசுதேவனையும் பெண்களையும் கண்டு புலம்பி
அவர்களுக்கும் ஆறுதல்கூறிப் பின் காட்டிற் புகுந்து கண்ணபிரானையும் பலதே
வனையும் தேடியபோது அவர்களுடைய உடம்புகண்மாதிரி அருக்கக் கண்டு
விழுந்து புரண்டமுது கண்ணபிரானுடைய பேரனாகிய வச்சிரதேவனைக்கொண்
டி அந்தியகர்மங்களைச் செய்வித்தான். செய்வித்தபின் ஏழுநாளுள்ளே துவாரகை
கடலாற் கொள்ளப்படும் என்று முன்னரே கண்ணபிரான் சொன்னபடி நடக்கு
மென்றஞ்சி அங்கே இருக்கவிடாமல் கண்ணன்மனைவியரையும் நகரத்தாரையும்
அழைத்துக்கொண்டு துவாரகையை நீங்கிப் பஞ்சவடம் என்னும் இடத்திலே
வரப் பொழுதும்பட்டது. அப்போது அவர்கள் துவாரகையிலேயிருந்து கொண்டு
வந்த திரவியங்களையும் பெண்களின் ஆபரணங்களையும் கண்டு சில வேடர்கள்
அங்கே வந்து பறித்தார்கள். அப்போது தடுத்து வில்லிலே அம்புபூட்டி அருச்சு
னன் பிரயோகஞ் செய்தும் கண்ணன்சார்பிழந்தமையாற் பயன்படவில்லை.

கெடுப்தொழி.

வாஸிகெட ராமனொரு வாஸிதொட்ட வெம்பழியை
மேலொருசென் மத்திலன்னேன் மீண்டுகொன்றான் — ஞா
வல்லவனே புன்னை வனநாதா யாரெனினும் [லமதில்
ஒல்லை கெடுப்ப தொழி. (௩௮)

இராமன்கதை.

விட்டுணுவின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமச் சந்திரன் கிட்கிந்தைமலையிலே குர
ங்குகளுக்குத் தலைவனாயிருந்த வாலியென்பவனை அவன்தம்பியாகிய சுக்கிரீவன்
பொருட்டு மறைந்துநின்று பாணப்பிரயோகஞ் செய்து கொன்றான். அவவாறு
கொல்லப்பட்ட வாலி பின்னர் உலுப்தகன் என்னும் வேடனாகப்பிறந்து விட்டு
ணுவின் மற்றொருவதாரமாகிய கண்ணபிரானே ஒரு காட்டிலே படுத்திருக்கும்
போது உள்ளங்காலிலே பாணப்பிரயோகஞ்செய்து கொன்றான்.

கேள்விமுயல்.

முன்பகவற் கீதை முனியுரைக்கக் கன்னிமரந்
தன்படியே கேட்டுலகிற் றூர்வேந்தர்—அன்புறல்போல்
மாதவனே புன்னை வனநாதா நன்மையுற
முதலிவோர் கேள்வி முயல். (௩௯)

கைவினைகரவேல்.

இந்திரன்வாள் வைக்க வெடுக்குமுன முற்கலனார்
தந்தருமம னிட்டுத் தவமிழந்தார்—சந்ததமும்
பாகையில்வாழ் புன்னைவன பார்த்திவா வாகையினு
லேகை வினைகர வேல். (௪௦)

முற்கலமுநீவர்கதை.

பிரமதேவருடைய மந்திலே பிரந்த முனிவர் பதின்மர். அவர் மற, மரீசி, புலத்தியன், தக்கன், புயகன், அங்கிரா, வசிட்டன், பிராகு, அத்திரி, கிருது, என்பவர். அவருள்ளே அங்கிரா என்னும் முனிவர்கணத்தோர் முப்பத்துமூவர். அவர் அங்கிரசு, மாந்தாதா, புருகுச்சன், முற்கலன் முதலியோர். அவருள்ளே முற்கலமுனிவர் தவஞ்செய்யுங்காலத்திலே அத்தவத்தைக் கெடுக்க நினைத்த இந்திரன் வாட்படையைக் கொண்டுபோய் அம்முனிவருக்கு முன்வைத்தான். அம் முற்கலமுனிவர் அவ்வாட்படையை எடுத்து மரங்களையன் றிப் பலமிருகங்களையும் வெட்டிக் கொன்றார். வாளெடுத்து வெட்டிய காரணத்தினாலே தம்முடைய தருமமுந் தவமுமிழந்து நரகயாதனையும் பெற்றார்.

கொள்ளைவிருமபேல்.

கொட்டமிட்டே யுத்தரத்திற் கோக்கொள்ளை யாடவந்த
துட்டனர வக்கொடியோன் றோற்றிடுக்கண்—பட்டதனால்
நீதிபரா புன்னைவன நேயனே யேதெனினும்
பேதைமையாக் கொள்ளைவிரும் பேல். (௪௧)

துரியோதனவர்கதை.

பாண்டவர்கள் விராடபுரத்திலே வசிக்கும்போது விராடனுடைய பசுக்கவ ரவந்த துரியோதனன்பக்கத்தார்க்கும் விராடன்பக்கத்தார்க்கும் யுத்தம் நடந்தது. அப்போது துரியோதனனும் வந்து பேடிவடிவத்தோடும் அங்கே இருந்த அருச்சு னனாலே முடியும் பங்கப்பட்டுத் தோல்வியும் பெற்றுத் துயருமடைந்தான்.

கோதாட்டொழி.

நம்பனுக்காஞ் செவ்வந்தி நன்மலர்வே சிக்களித்த
செம்பியனு மணமழையாற் சீரழிந்தான்—அம்புலியில்

எவ்வாறும் புன்னைவன மென்னுமுதி லேந்திக்
கொவ்வாத கோதாட் டொழி.

(௪௨)

செம்பியன்கதை.

சாரமாமுனிவர் என்பவர் திரிசிராமலையையடைந்து சிவபூசைசெய்துவரும் நாள்களிலே ஒருநாள் அங்கே நாககனனிகைகள் கொண்டுவந்து பூசித்த சுகந்த முள்ள செவ்வந்திமலரைக்கண்டு தாமும் அம்மலர்களாற் பூசிக்கவிரும்பி அக்கன் னிகைகளோடும் பாதலத்திற்போய் அந்தச் செவ்வந்திச்செடிகளைக் கொண்டு வந்து அங்கே உண்டாக்கி அம்மலராற் பூசித்துவந்தார். அக்காலத்திலே அரசனாக உறையூரிலேயிருந்த பராந்தகன்என்னுஞ் சோழன் அம்மலர்களைப்பறித்துத் தன் னிச்சைப்படி உபயோகப்படுத்தினான். அதனை அறிந்த அம்முனிவர் சிவபெருமா னுடைய சந்நிதியையடைந்து முறையிடச் சிவபெருமான் அவனுடைய உறை யூரிலே மண்மாரிபெய்யச் செய்தார். மண்மாரிபெய்து நகரழிதலைக்கண்ட அவவ ரசன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு தன்னகரை விட்டோடினான். ஓடி யுஞ் சிவபூசைக்குரிய பூவைக் கவர்ந்த குற்றத்தினாலே நகரோடழிந்து நரகம டைந்தான். செம்பியன்—சோழன்.

சக்கரநெறிநில்.

மண்டலத்திற் செங்கோல் வழியிற் செலுத்தாமற்
றண்டகனென் னும்மொருவன் றுன்மடியக்—கண்டதனால்
வேள்புரையும் புன்னைவன வித்தகா வெந்நாளும்
நீழ்சக் கரநெறி நில்.

(௪௩)

தண்டகன்கதை.

மனுமரபிலே தோன்றிய தண்டகன் என்பவன் தன்னாட்டினத் தருமமுந் தையையின்றி அரசுசெய்துவருநாளிலே குருவாகிய சக்கிரன் தவஞ்செய்யுங் காட்டிலேபோய்ச் சக்கிரனமகளைக்கண்டு மனமயங்கி அவனை வலாற்காரமாகப் புணர்ந்தான். அவனந் துக்கத்தோடும் போய்ப் பிதாவுக்கு முறையிட்டான். பிதா வாகிய சக்கிரன் மிக்க கோபமுடையனாய் “என்மகளுக்குத் தீராவிடும்பைசெய்த தண்டகனும் அவனும் கிளையும் பிறவும் வெந்து பொடியாகுக” எனச் சாபஞ் சொன்னான். அச்சாபப்படியே அவனுடைய நாடுங் காடாகித் தண்டகாரணியம் என்னும் பெயராயிற்று.

சான்றோரினத்திரு.

ஈச னுமைமணத்தி லேவடதிக் காழ்ந்ததெனக்
காசினிசீ ராக்கக் கலசமுனி—வாசமுற்றுச்
செய்ததுபார் புன்னைவன தீரனே யப்படிச்சீர்
எய்துஞ்சான றோரினத்தி ரு.

(௪௪)

அகத்தியர்கதை.

இமயமலையிலே சிவபிரானுக்கும் உமாதேவிக்கும் நடந்த நல்யாணத்தைத் தெரிசிக்குமாறு பலரும் போய்ச் சேர்ந்தபோது பாரம்மிகுந்து பூமியின வடபா

கந் தாழத் தென்பாகம் உயர்ந்தது. உலகமுழுதும் நிலைகுலைந்தது. தேவரும் பிறரும் வருந்திச் சிவனையென்றிரங்கினர். யாவரும் இரங்குதலைச் சிவபெருமானுணர்ந்து பூமியைச் சமப்படுத்தக் கருதி அகத்திய முனிவரை அழைத்துத் தெற்கேயுள்ள பொதியமலையிலே போயிருக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படியே அகத்தியரும் பொதியமலையிலே போயிருந்து பூமியைச் சமமாக்கினார்.

சித்திரம்பேசேல்.

சீதைபண்பி ராவணற்குச் செப்பிக் குலங்கெடுத்த
பாதகிமூக் கன்றிழந்த பங்கம்பார்—ஆதலினால்
தாரணிக்குட் புன்னைவனத் தாளாளா தன்னையெண்ணாச்
சேரலர்க்குச் சித்திரம்பே சேல். (சுடு)

சூர்ப்பநகிகதை.

சுமாலி என்பவனுடைய மகளாகிய கைகசி என்பவளிடத்திலே விச்சிரவா என்னும் முனிவனுக்கு இராவணன் முதலிய புத்திரர்களும் சூர்ப்பநகை என்பவளும் பிறந்தார்கள். இந்தச் சூர்ப்பநகி தண்டகாரணியத்திலே இராமலக்குமணர் களையுஞ் சீதாபிராட்டியையுங் கண்டபோது இராமலக்குமணரை விரும்பியுந் தன்கருத்துச் சித்தியாகாது சீதாபிராட்டியைக் கவர்ந்துசெல்ல முயன்று இலக்குமணராலே மூக்குவெட்டப்பட்டாள். பின்னர் இராவணனிடம்போய்ச் சீதாபிராட்டியுடைய அழகு முதலியவைகளை அறிவித்தாள். இராவணன்வந்து சீதாபிராட்டியைக் கவர்ந்துபோனான். பின்னர் இராமசுவாமிபோய் இராவணன்முதலியோரைக் கொன்றார். ஆதலால் தன்குலங் கெடுத்தற்குச் சூர்ப்பநகியே காரணமாயினாள்.

சீர்மைமறவேல்.

உற்றதொடைப புண்ணுக் குடைகீறிக் காட்டிநின்றான்
கொற்றவன்மு னுன்கங்கை கோத்திரத்தான்—வெற்றிபுனை
மன்னான புன்னைவன வள்ளலே யாதலினால்
எந்நாளுஞ் சீர்மைமற வேல். (சு௯)

சுளிக்கச்சொல்லேல்.

சகுனிதூரி யோதனற்குச் சர்ப்பனையாக் கேடு
மிகவுரைத்துத் தன்னுயிரும் வீந்த—நகைபார்
மனுநெறிதேர் புன்னை வனநாதா யாவ
ரெனினுஞ் சுளிக்கச்சொல் லேல். (சு௭)

சகுனிகதை.

காந்தாரதேசராசனாகிய சகுனியென்பவன் வஞ்சகப் புத்திகளைச் சொல்லிக் கொடுத்துத் தன் மருகனாகிய தூரியோதனைக் கெடுத்தழித்ததன்றித் தானுங் கெட்டழிந்தான்.

சூதுவிரும்பேல்.

தோராத நூற்றுவருந் தோற்றபஞ்ச பாண்டவரும்
பாரே யகன்றுபட்ட பாரதம்பார்—பேராண்மை
வற்றூத புன்னைவன மாகடலே மிக்கசெல்வம்
பெற்றாலுஞ் சூதுவிரும்பேல்.

(சஅ)

பாரதகதை.

பாரதவீரர்களாகிய நூற்றுவர் ஐவர் என்னும் இருபாலாருள்ளே தருமன்
முதலிய ஐவரும் துரியோதனன்முதலிய நூற்றுவரோடுஞ் சூதாடி இராச்சியமு
மிழ்ந்து காடடைந்தார்கள். நூற்றுவரும் இராச்சியம்பெறவந்த ஐவரோடும்
போராடி இறந்தார்கள்.

செய்வனதிருந்தச் செய்.

வேள்விக்கு மூவருமே வேண்டுமென் றெண்ணாமற்
றூழ்வுசெய்து தக்கன் றலையிழந்தான்— ஏழுலகும்
வீசபுகழ்ப் புன்னைவன வித்தகா செய்கையறிந்
தேசெய் வனதிருந்தச் செய்.

(சக)

சேர்விடமறிந்துசேர்.

இருமைக்கு மெய்த்துணையா மென்றுமார்க் கண்டன்
அரனடியைச் சேர்ந்தா னவன்போல—அருள்பெருகும்
பூசா பலாபாகைப் புன்னைவன மேமனமொத்
தேசேர் விடமறிந்து சேர்.

(ரு0)

மார்க்கண்டேயர்கதை.

மிருகண்டுமுனிவருடைய புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயமுனிவர் இம்மை
க்கும் மறுமைக்கும் நற்றுணையென்று கருதிச் சிவனடியைச் சேர்ந்து பூசுதது
யமனையும் வென்று தீர்க்காயுசும் பெற்றார்.

சையெனத்திரியேல்.

தூயரகு ராமனபாற் சோரமுன்னி மாரிசன்
மாயமா னாய்த்திரிந்து மாய்ந்த துபார்—நாயமன்றோ
வீசபுகழ்ப் புன்னைவன மேகமே யித்தலத்தி
லேசை யெனத்திரி யேல்.

(ருக)

மாரிசன்கதை.

தாடகையென்பவருடைய மகனாகிய மாரிசனைச் சீதையைக் கவரும்மடி
இராவணன் நினைத்து இராமலக்குமணர்களைப் பிரித்துச் சீதையைத் தனிமை

யாக்கும்படி அனுப்பினான். மாரீசனும் ஒருமானின் வடிவெடுத்துப்போய்ச் சீதா பிராட்டி காணும்படி உலாவினான். மானின் சிறப்பைக்கண்ட சீதாபிராட்டி இம்மாலை எனக்குப் பிடித்துத் தரவேண்டும் என்று இராமனை வேண்டினான். இராமனும் வெகுதூரம் தொடர்ந்துபோயும் அகப்படாமையென்று அம்புசெலுத்த அவ்வம்பினால் விழுந்திறந்தான். விழும்போது “சீதாலக்குமணி” என்ற சொற்கேட்டு இலக்குமணனுந் தொடர்ந்தான். சீதையுந் தனியளாயினான். அப்போது சந்நியாசியாக இராவணன் சென்று சீதையைக் கவர்ந்தான்.

சொற்சொர்வுபடேல்.

நித்தியத்தைக் கேட்கப்போய் நித்திரையென் றேகுளறிப்
புத்தியற்ற சும்பகன்னன் பொன்றினன்பார்—மத்தமத
குன்றநிகர் புன்னைவனக் கொற்றவா பாகைமன்ற
என்றுஞ்சொற் சொர்வுப டேல். (௫௨)

சும்பகன்னன்கதை.

இராவணன், சும்பகன்னன், விபூடணன் என்னும் புத்திரர் மூவரும் உக் கிரமானதவஞ்செய்து பிரமதேவரிடத்திலே வேண்டிய வரங்களைக்கேட்டார்கள். அப்போது பிரமதேவர் சும்பகன்னனை நோக்கி உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது என்று கேட்கக் சும்பகன்னன் நித்தியவரங்கேட்க நினைத்திருந்தும் சொற்சொர்ந்து நித்திரையென்று குளறிக் கேடடைந்தான்.

சொம்பித்திரியேல்.

நளனிநுது பன்னன்றோ நான்மூன்றில் வீமன்
வளநகரி சேர்த்து மனையா—ஞளமகிழ
நின்றதுபார் புன்னைவன நேயனே தன்முயற்சி
என்றுஞ்சொம்பித்திரி யேல். (௫௩)

நளன்கதை.

வீரசேனன் என்பவனுடைய மகனும் நிடததேசராசனுமாகிய நளனென்ப வன் சூதாடித் தோல்வியடைந்து நாட்டினைவிட்டுத் தன்மனைவியாகிய தமயந்தி யோடுங் காட்டில் வசக்குங்காலத்திலே ஒருநாளிரவு கலியின்வசத்தினாலே அத் தமயந்தியைப் பிரிந்து அயோத்திகரிலே போய் இருதுபன்னன் என்பவனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக இருந்தான். தமயந்தியும் தேடிக்காணாமற் குண்டினபுரத்திலே பிதாவாகிய வீமனுடைய வீட்டிலே போயிருந்தாள். பின்னர்ச் சயமரமென்று இருதுபன்னனுக்குத் தெரிவித்தபோது இருதுபன்னன் குண்டினபுரத்துக்கு வரப் புறப்படத் தேர்ப்பாகனாயிருந்த நளன் அவனைத் தேரிலேற்றி மூன்றுநாளை க்குள்ளே குண்டினபுரத்திலே கொண்டுவந்துசேர்த்துத் தமயந்தியும் மனமகிழும்படி நின்றான்.

தக்கோனெனத்திரி.

சைவ சமயத்தைத் தலையாகச் சம்பந்தர்
செய்துலகில் யாண்டுஞ் சிறப்புற்றார்—வையமிசைப்
பொங்குபுகழ்ப் புன்னைவன பூபாலா பாகைமன்னா
எங்குந்தக் கோனெனத்திரி. (௫௪)

திருஞானசம்பந்தர்கதை.

சீர்காழிப்பதியிலே திருவவதாரஞ் செய்த திருஞானசம்பந்தர் தாம்பாடிய
ருளிய தேவாரத்தினாலும் தாஞ் செய்தருளிய அற்புதத்தினாலுஞ் சமணரோடு
செய்தவாதத்தினாலுஞ் சிவனே முழுமுதற் கடவுள் எனவும், சைவமே மெய்ச்ச
மயம எனவும் எங்குந் தாபித்துப் பெரும்புகழ்பெற்றார்.

தானமதுவிரும்பு.

முன்செ யறத்தை முகுந்தற் களித்தகன்னன் [ல்
பின்செயலு மீவனென்றே பேர்பெற்றான்—தன்செயல்போ
தாதாவே புன்னைவனத் தாளாளா பூமியின்மேல்
ஏதா னமதுவிரும்பு. (௫௫)

கன்னன்கதை.

சூரன் என்பவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து குந்திபோசன் என்பவனுக்குத்
தத்தபுத்திரியான குந்தி கன்னியாயிருக்குங் காலத்திலே சூரியனைச்சொந்து ஒரு
புதலவனைப் பெற்றுப் பெட்டியிலடைத்துக் கடலிலே விட்டாள். அப்பிள்ளை
கரையையடைந்து ஒரு தோப்பாகனல் வளாக்கப்பட்டுத் தூரியோதனையடை
ந்து அங்கதேசத்துக்கு அரசனாக்கப்பட்டிக் கன்னன் எனனும பெயரோடு விள
ங்கினான். இந்தக் கன்னன் பதினேழாமநாட்போரிலே அருச்சுனனுடைய அம்பி
னாலே தாக்கப்பட்டுத் தளாந்து தேரிலே விழுந்து கிடந்தபோது கண்ணபிரான்
ஒரு மாதவவேதிய வேடதோடு சென்று கன்னனை நோக்கி “நின் புண்ணிய
முற்றுந் தருக” என்று யாசிக்கப் புண்ணியம் முற்றுங் கொடுத்துப் “பின்செய்
வதுந் தருவேன்” என்றான்.

திருமாலுக்கடிமைசெய்.

அண்டர் முனிவர்க் கவதாரம் பத்தெடுத்து
மிண்டரைவெட் டித்தரும மேபுரக்கக்—கண்டதனால்
மந்தரனே புன்னைவன வள்ளலே யெந்நாளுஞ்
செந்திருமா லுக்கடிமை செய். (௫௬)

தீவினையகற்று.

ஈசர்வர முஞ்சிதைந்தே யெய்தியபோ ராக்கமும்போய்த்
தேசழிந்து தானவர்கள் தேய்த்ததனாற்—காசினியில்
வாழ்பாகைப் புன்னைவன மன்னவா நன்மையன்றிச்
சூழ்தீ வினையகற்று. (௫௭)

துன்பத்திற்கிடங்கொடேல்.

தூயரா மன்பகையாற் றுன்பமுற்றுத் தஞ்சமென்றே
சேயினையுந் தேவேந் திரனிழந்த—ஞாயம்பார்
மாதங்கா புன்னைவன மன்னவா வந்தறிந்
தே துன்பத் திற்கிடங்கொ டேல். (௫௮)

தூக்கிவினைசெய்.

எதிர்பலம் பாதிக்கொள்வ னென்றறிந்து வாலி
வதைபுரிய ராமன் மறைந்து—துதிபெறல்பார்
பாரளந்த புன்னைவனப் பார்த்திவா வப்படியே
சீரறிந்து தூக்கிவினை செய். (௫௯)

வாலிகதை.

வினதை என்பவளுடைய மகனாகிய அருணன் சூரியனுக்குத் தேர்ப்பாகளு
யிருக்குங் காலத்திலே தேவலோகத்திற் போய்ப் பெண்வடிவங்கொண்டு நாட்
டியஸ்திரிகளுள்ளேநின்று கூத்துப்பார்த்தான். அப்போது பெண்வடிவத்தோடு
நின்ற அருணனை இந்திரன் கண்டு விரும்பிப் புணர்ந்து வாலி என்பவனைப் பெற்
றான். இந்த வாலியென்பவன் சிவனை வழிபட்டுத் தன்னுடனே எதிர்க்கும் எதி
ரிகளுடைய பெலத்திற் பாதி தன்னைச் சேருமாறு வரம்பெற்றுக் குரங்குகளுக்
குத் தலைவனாய்க் கிட்கிந்தைமலையிலே வசித்தான். அதனையறிந்த இராமர் மறை
ந்துநின்று பாணம் விட்டுக் கொன்றார்.

தெய்வமிகழேல்.

தாருகத்தார் மூவரையுந் தாழ்வுசெய்து தங்கடங்கள்
காரியத்தால் வேறு கதியளித்தார்—தாரணிக்கண்
மாதவனே புன்னை வனநாத மீதிடுக்கண்
ஏதெனினுந் தெய்வமிகழேல். (௬௦)

தேசத்தோடொத்துவாழ்.

எல்லா மதத்திற்கு மெவ்வயிர்க்கு நீர்நிழல்போல்
நல்லா தரவை நயந்தருளி— வல்லாண்மை
சூழ்தேச புன்னைவனத் தோன்றலே நீயுமென்றும்
வாழ்தேசத் தோடொத்து வாழ்.

(௬௧)

தைபல்சொற்கேளேல்.

மாதுசித்தி ராங்கிசொல்லான் மைந்தனைக்கை கால்களைந்
தேதுபெற்றா னோர்மன்ன ளிப்புலியில்— நீதிநெறி
மாதவனே புன்னை வனநாதா பாகைமன்றா
ஏதெனினுந் தையல்சொற்கே ளேல்.

(௬௨)

சித்திராங்கிகதை.

சித்திராங்கியென்பவள் இராசராசநரேந்திரன் என்னும் அரசன் மனைவி.
இவள் ஒருநாள் அந்தப்புரத்திலவந்த சக்களத்திமகனைக்கண்டு மோகங்கொண்டு
புணருமபடி பிடித்திழுக்க அவன் மறுத்தோடினான். அதனால் அவன்மேற்கோப
முற்று அரசனிடம்போய் அரசனே! நின்மகனசெய்த அநீதியைப் பாரென்று
வளைத்தழும்பையுங் கிழிந்த புடைவையையுங் காட்டி முறையிட்டாள். அரச
னும் அவள்சொல்லைநம்பி மகனுடைய கைகால்களை வெட்டுவித்துப் பின்னர்
உண்மையறிந்து பெரிதுந் துக்கப்பட்டான்.

தொன்மைமறவேல்.

பண்டு துரோணன் பழமையெண்ணாப் பாஞ்சாலன்
மிண்டமரி லர்ச்சுனனால் வீறழிந்தான்—கண்டதன்றோ
பொன்னாளும் புன்னைவன பூபாலா தன்னையறிந்
தெந்நாளுந் தொன்மைமற வேல்.

(௬௩)

யாகசேனன்கதை.

இளமைப்பருவத்திலே தனனோடு பிரியநண்பனாகத் துரோணசாரியர் நடந்
ததையுந் தான் அவருக்கு அரசனாய் வருங்காலத்திலே உலகிற் பாதி தருவேன்
என்று சொன்னதையும் மறந்து துரோணசாரியரை அறிவேன் என்ற பாஞ்சா
லதேசராசனாகிய யாகசேனன பின்னர்த் துரோணசாரியராலே ஏவிவிடப்பட்ட
அருச்சுனனோடு போராடித் தோல்வியடைந்தான்.

தோற்பனதொடரேல்.

சண்டனோடு மிண்டன் தனைவென்ற சங்கரிபால்
மிண்டிமரு டன்பொருது வெட்டுண்டான்—புண்டரிக

MAHAMAHOPADHYAYA

)R U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY.

மாதாரும் புன்னை வனநாதா நீணிலத்தி
லேதோற் பனதொட ரேல்.

(௬௪)

மகிடாசுரன்கதை.

முன்னொருகாலத்திலே தேவாகளுக்கும் அசுராகளுக்கும் நடந்த போரிலே தேவர்களால் அசுரர்கள் இறந்தார்கள். புத்திரரை இழந்த அசுரமாதாவாகிய திதியென்பவள் தன்மகனைநோக்கித் தேவர்களெல்லாரையும் வெல்லத்தக்க ஒரு புத்திரனைப் பெறுமாடி தவஞ்செய்யவிட்டாள். அவள் அவ்வாறே தவஞ்செய்து சுபரிசமுனிவருடைய அருளிஞாலே மகிடன் எனனும் புத்திரனைப் பெற்றாள். இம்மகிடாசுரன் போரிலே பலரையும் வென்று பின்னர்த் தூக்கையோடும் போராடி வாளால் வெட்டப்பட்டான்.

நன்மைகடைப்பிடி.

அரசமரந் தொல்கடனீர் தந்தணைக் கால
புரவழியிற் காத்த புகழின்—பெருமையைப்பார்
மன்றலந்தார்ப் புன்னைவன வள்ளலே யாக்கும்
என்றுநன் மைகடைப்பி டி.

(௬௫)

நாடேற்பனசெய்.

நாடோடும் போது நடுவோட வேண்டுமென்று
தேடுந் தருமர்சொன்ன சீரதனால்—நீடு
பொருந்துபுகழ்ப் புன்னைவன பூபாலா நன்றாய்த்
தெரிந்துநா டேற்பன செய்.

(௬௬)

நிலையிற்பிரியேல்.

சஞ்சரித்து நின்ற சைலங் களையெல்லாம் [ல்
வெஞ்சினத்தா விந்திரன்முன வெட்டுதலாற்—செஞ்சரண
மண்ணளந்த புன்னை வனநாதா வென்றுநன்மை
எண்ணிநிலை யிற்பிரி யேல்.

(௬௭)

மலைகளின்கதை.

முன்னொருகாலத்திலே மலைகளெல்லாளு சிறகுகளுடையனவாய் ஆகாயத் திலே பறந்து பட்டணங்களிலே போய்த தங்கிப் பட்டணங்களையுஞ் சீவராசிக ளையும் அழித்துப் பெருந்துயர் விளைத்தன. அதனையறிந்த இரதிரன் அம்கலை களின் சிறகுகளையெல்லாம் வெட்டிவிட்டான்.

நீர்விளையாடேல்.

கண்ணனருண மைந்தர் கருங்கட னீராடி [ன்
எண்ணருமவாட் கோரையினு லிற்றனரால—புண்ணியத்தி

கண்ணான் புன்னைவனக் கராளா மேல்வருஞ்சீர்
எண்மையினு னீர்வினையா டேல்,

(௬௮)

இதன்மையை வஞ்சகம்பேசேல் என்புழிக் காண்க.

நுண்மை நுகரேல்.

கோசிகனார் மாணாக்கர் கூறரிய நாய்நிணத்தைப்
போசனஞ்செய் தேபுலையாய்ப் போயினார்—வீசுபுகழ்த்
தென்பாகைப் புன்னைவன தீரனே யெள்ளளவும்
இனபான நுண்மைநுக ரேல்.

(௬௯)

நூல்பலகல்.

கற்றதனா லுங்கள் கவிவீர ராகவமால்
வேற்றிபர ராசசிங்க மேன்மைசெயப்—பெற்றதனால்
ஞாலமதிற் புன்னைவன நாதனே நற்பருவ
காலமதி னூல்பல கல்.

(௭௦)

நெற்பயிர்வினே.

அண்டா முதலோர்க் கமிர்தமய மாவடிவு
கொண்டறமே முத்திக்குங் கொள்கருவாக்—கண்டதனால்
தக்கபுகழ்ப் புன்னைவனத் தாளாளா வெப்பயிர்க்கும்
மிக்ககுண நெற்பயிர்வி னே.

(௭௧)

நோகோனெறிநில்.

வேத நெறிநின்ற வேதியர்போ னின்மரபோர்
ஆதிமுத லாப்புகழை யாண்டதுபார்—ஆதுலர்க்குத்
தாயான புன்னைவனத் தாளாளா பாகைமன்னு
நீயுநேர் கோனெறி நில்.

(௭௨)

நைவினைநணுகேல்.

செய்தவமும் பாராமற் சீராமன் சம்புகனை
நைதலின்றிச் சென்னிகொண்ட ஞாயம்பார்—உய்தரும
வாணான புன்னை வனநாதா துட்டர்பங்கி
லேநை வினைநணு கேல்.

(௭௩)

சம்புகன்கதை.

ஸ்ரீராமச்சந்திரன் அரசசெய்யுங்காலத்திலே சம்புகன் என்னும் பெயருடைய சூத்திரவருணத்தோன் ஒரு சோலையிலே தலைகீழுங் கால்கள்மேலுமாகத் தூங்கிக்கொண்டு தவஞ்செய்தான். அவன் தனக்குரியதல்லாத தவத்தினைச் செய்த காரணத்தினால் அந்நாட்டிலே ஒரு பிராமணச் சிறுவன் அகாலத்திலே இறந்தான். இறந்த சிறுவனையும் எடுத்துக்கொண்டு தாயுந் தந்தையும் வந்து ஸ்ரீராமச்சந்திரனுக்கு முறையிட்டுப் புலம்பினார்கள். இராமச்சந்திரனும் விசாரணை செய்து சம்புகன் தவஞ்செய்தலே அகாலமரணமாக அச்சிறுவன் இறத்தற்குக் காரணமென்றறிந்து பலதிசையுந் தேடித் தவஞ்செய்யுஞ் சம்புகனைக்கண்டு வாளினால் அவன்நலையை வெட்டி விழுத்தினான்.

நொய்யவுரையேல்.

கந்தருவன் நஞ்சமென்ற காலையின்மா யோன்பகையைச் சிந்தையில்வைத் தெண்ணினனோ தேர்விசயன்—பைந்தமிழ் போற்றுபுகழ்ப் புன்னைவன பூபாலா யாரெனினும் [ழ்தேர் ஏற்றதற்பி நொய்யவுரை யேல். (எச)

நோய்க்கிடங்கொடேல்

பசியுண் விலக்கினர்முன் பார்த்திவன் சீயாக்காய் பிசைபுன லுண் டப்பசியைப் பேர்த்தான்—இசைபெறவே பொன்னாளும் புன்னைவன பூபாலா வபபடியே எந்நாளு நோய்க்கிடங்கொ டேல். (எடு)

பாதன்கதை.

பாதன் என்னும் பெயருடைய அரசன் போசனகாலஞ் சிறிதுந் தவறாமல் “அருந்தியதற்றது போற்றியுண்டு” நோய்க்கிடங்கொடாமல் நடந்து வருதலை அறிந்த ஒருவைத்தியன் அரசனுடைய வேலைக்காரனைத் தன்வசமாக்கி அரசன் தைலமிட்டிருக்கும் ஒருதினத்திலே அவன் போசனகாலத்திற்குச் சமீபமாகச் சீயாக்காயையும் வெந்நீரையும் அமைத்து வைக்கும்படி செய்தான். அரசன் ஸ்நானமண்டபம் அடைந்தவுடனே பசியுமுண்டாயிற்று. போசனமகப்படவில்லை. பின் அந்தச் சீயாக்காயையும் வெந்நீரையும் உண்டு தன் பசியைப் போக்கினான்.

பழிப்பனபகரேல்.

சூடுமுடி- ராகவனார் சூடாமற் கைகேயி கேடுசொன்ன வார்த்தை கிடைப்பதனால்—நீடுபுகழ்க் காராளா புன்னைவனக் கற்பகமே யாரிடத்தும் * ஏரா பழிப்பனபக ரேல். (எக)

* இதுவெண்பாப்போலிபோலும்.

கைகேயிகதை.

அயோத்திரகராசனாகிய தசரதச்சக்கரவர்த்திக்கு கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை என மூன்று மனைவியருளா. கோசலையிடத்திலே ஸ்ரீராமனும், கைகேயியிடத்திலே பரதனும், சுமித்திரையிடத்திலே இலக்குமணன், சததுருக்கினன் என மூன்று இருவருமாக நான்குபுத்திரர் அசசக்கரவர்த்திக்குப் பிறந்தார்கள். நால்வரும் வளர்ந்து சமர்த்தராய் விளங்கினார். தசரதச் சக்கரவர்த்தியும் வெருவருடங்களாக அரசுசெய்து பின்னா வயோதிகனாய்த் தளர்ச்சியுற்றுத் தன்னரசியலை இராமனுக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்தான். இதனை அறிந்த கூனியென்பவளாலேவடபட்ட கைகேயி சக்கரவர்த்தியைநோக்கித் தனமகன் பரதனுக்குமுடிசூட்டவேண்டும் என்றும் இராமன் காட்டிற்றபோகவேண்டும் என்றும் இருவரங்கேட்டாள். சக்கரவர்த்தியும் முன்னொருகாரியத்திலே கைகேயியிடத்திலே மகிழ்ச்சியுற்றபோது உனக்கு இரண்டு வரம நீ கேட்டபடி தருவேன் என்று சொல்லியிருந்தபடியே கைகேயி கேட்ட இருவரததையுங் கொடுத்தான். இராமன் காடுசென்றான்.

பாமபொடுபழகேல.

வாசுகிமுன னுட்பழகும் வாணோக் கமுதெழுமுன்
மோசமுற நஞ்சுமிழ்ந்த மூக்கமபார்—காசினியில்
நனறறியும் புனைவன நாதா விஃதறிந்தே
என்றுமபாம பொடுபழ கேல. (எஎ)

வாசுகிகதை.

காசிபமுனிவருடைய மனைவியாகுள் ஒருத்தியாகிய கத்திரு என்பவளிடத்திலே அனந்தன், வாசுகி முதலிய பல பாம்புகள் பிறந்தன. அவற்றுள்ளே வாசுகி என்னும் பாம்பைத் தேவர்கள் திருப்பாறகடலைக் கடைந்தபோது தாங்கள் கொண்ட மத்திலே கயிற்றுகப்பூட்டி இழுத்தார்கள். அப்போது வாசுகி என்னும் பாம்பு நஞ்சினை உமிழ்ந்தது.

பிழைபடச்சொல்லேல்.

சாபால ராமன் சபையிலோர் சொற்பிழைத்துக்
கோபால னஞ்சுடாமெய் குன்றியே—சோகமுற்றான்
ஆதலினுற் புனைவனத் தையனே யாவரிடத்
தேதும் பிழைபடச்சொல் லேல். (எஅ)

பிடுபெறநில்.

நீலிபழி யைக்களைந்து நின்மரபில் வேளாளர்
சூலிமுது கிற்கூடச் சோறிட்டு—மேலான
ஞாயமபார் புனைவன நாதனே யப்படியே
நீயுமிகப் பிடுபெற நில். (எக)

நீலிகதை.

ஒருபெண் தன்னாயகன் நாடோறும் வேறு பெண்களிடஞ்சென்று கொண்டாடி வருதலையறிந்து கோபத்தோடும் அவனைத் தடுத்துத் தன்வசமாக்கும்படி வேண்டிய உபாயங்கள் செய்தாள். அவனோ இவள் ஏன்கருத்திற்கு மிகவும் இடையூறாய் நிற்கிறாள் என்று நினைத்துக்கொண்டு அரித்தவூரிலே நடக்கும் ஒரு சிறப்புக் காட்டுகிறேன் என்று சொல்லி அவளைக் கூட்டிக்கொண்டபோய் ஒரு காட்டின் நடுவிலே விட்டுக் கொன்றுவிட்டான். பின் அவள் ஒரு பிசாசாய்ப் பிறந்து நீலி எனனும் பெயர்பெற்று அவனைக் கொல்லக் கருதியிருந்தாள். அவளும் பின்னரிறந்து ஒரு செட்டியாகப் பிறந்திருந்தாள்.

பின்னா அந்தச் செட்டியின் சர்தகத்தை ஒரு சோதிடன் பார்த்து அந்தச் செட்டியை நோக்கி நீ வடதிசைநோக்கிச் செல்வாயாயின்; ஒரு பேயினாலே நிச்சயமாய் மரணமடைவாய்; நான் ஒரு மந்திரவாள் தருகிறேன். அந்த வாள் உன்னிடமிருக்கும் வரையும் அந்தப்பேய் உன்னை அணுகமாட்டாதென்று சொல்லி வானையுங் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாள். அச்செட்டியும் அவ்வாளை எடுத்திக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யும்படி வடதிசைநோக்கிப் போனாள்.

நீலி என்னும் பேயும் அச்செட்டியின் மனைவிபோல் வடிவங்கொண்டு ஒரு கள்ளிக்கொம்பினை ஒருகுழந்தையாக்கிக்கொண்டு அவனைத்தொடர்ந்தது. அவன சில குறிப்பினால் இது பேயென்றறிந்துத் தன்சையிலிருக்கும் மந்திரவாளின வலியினாலே சிறிதும் பயப்படாமல் அவகே குதிர்ப்பாட்ட வேளாளர்களையடைந்தான். அந்தப் பேயும் அவர்களையடைந்து “இவா என்கணவர்; வெகுநாளாக என்னோடு விரோதமாயிருக்கிறார், நான் எவ்வளவோ பணிந்து நடந்துஞ் சிறிதும் இரக்கமின்றி என்னை வெறுத்துத் தள்ளுகிறார். நீதிமானகளாகிய நீங்கள் அவருக்கு என்மேலுள்ள கோபத்தை நீக்கி இம்மண்டபத்திலே அவரையும் என்னை யுஞ் சில வார்த்தை பேசுமபடி விடவேண்டும்” என்று வஞ்சகமாய்ச் சொல்லிற்று. செட்டியும் அவர்களை நோக்கி ‘இவள் என்மனைவியல்லள்; கொல்லுமபடி வந்த ஒரு பேய்’ என்றாள். அதுகேட்ட நீலிஎன்னும் பேய் ‘என்னிடுப்பிலுள்ள இக்குழந்தையை இவரிடம் விட்டால் அது இவ்வென்கணவா எனபதை உங்களுக்கு நிச்சயமாகக் காண்பிக்கும்’ என்று சொல்லி அக்குழந்தையை விடத்திலே விட அக்குழந்தையும் அச்செட்டியின் மேலேறி விழுந்து விளையாடிற்று.

அது கண்ட வேளாளமெல்லாஞ் செட்டியை நோக்கிச் “செட்டியாரே! நீ ரேன் பொய் சொல்லுகிறா? இவள உமமுடைய மனைவிதான்! இவள் வருந்தாமல் இம்மண்டபத்திற் புகுந்து இவளுக்குச் சமாதானஞ்சொல்லிவரும்” என்றார்கள். தன்சையில் வாளுடனே அந்தச் செட்டி மண்டபம் நோக்கிச் சென்றாள். அது கண்ட நீலி அந்த வேளாளரை நோக்கி “இந்த வாளினை வாங்கிக்கொண்டு விடுங்கள்; வாளோடு வருவாராயின் என்னைக் கொன்றுவிடுவார்” என்றது. அவர்கள் அவ்வாற்றையை நிச்சயமென்று நம்பி வாளினை வாங்கச் செட்டி பயந்து இந்தவாளிருந்தபடியால் இதுவரையும் பிழைத்திருந்தேன். இது என்னைவிட்டு நீங்குமாயின் இந்தப் பேயினாலே இறந்துபோவேன் என்றாள். நீர் ஒருவர் இறந்து போவீராயின்; நாங்கள் எழுபதினமரும் உயிர் விடுகின்றோம் என்று தேற்றி அவர்கள் அவனை அணுப்பினார்கள்.

அவன் புகுந்த அக்கணமே அந்தப் பேயும் புகுந்து அவனைக் கொன்றுவிட்டுப் பின்னர் அவன் தாய்போல வடிவமெடுத்ததுவந்து அவவேளாளர்களை நோக்கி “உங்களிடத்திலே வந்த எனமகனை யாதுசெய்தீர்கள்?” என்று கேட்டது. அவ

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிகழ்ப்பு
ஆத்திசூடி இணையர்யு, சென்னை-20.

வேளாளர்கள் வெகுநேரம் பார்த்து செட்டிவாராமையாற் போய்க் கதவைத்திறந்துபார்த்து செட்டியினுடலம் கிழிக்கப்பட்டிருத்தலைக்கண்டு தாங்கள் எழுபது பேருந் தீயிலே குதித்துச் சொன்னசொல்லுத் தவறாமல் இறந்தார்கள்.

புகழ்படவாழ்.

விழுமிந் திரத்துய்மன் மிக்கபுகழ் சொல்லிக்
கழறமுன்போ னுடடைந்த காதை—பழமையன்றோ
செய்யபுகழ்ப் புன்னைவன தீரனே நீயுமிந்த
வையம் புகழ்பட வாழ். (அ0)

இந்திரத்துய்மன்கதை.

இந்திரத்துய்மன் என்னும் அரசன் எத்தனையோயாகங்கள் செய்து தேவுலகம்பெற்று எண்ணிறந்த இந்திரர்காலம் போகமநுபவித்தது வரமும் நார்களிலே தேவர்கள் அனை நோக்கி நின்றபெயர் பூமியிலே நிலைபெறுமையால் நீ பூமியிற்போய்ப் பெயாநாட்டிவரக் கடவாய் என்று தள்ளிவிட்டார்கள். பூமியிலே விழுந்த அவ்வரசன் மார்க்கண்டேய முனிவரைக் கண்டு “முனிவரே! என்பெயர் உலகத்திலே உண்டா இல்லையா?” என்று கேட்டான். மார்க்கண்டேய முனிவர் “சிவனிடத்திலே நான் சிரஞ்சீவியாக வரமபெற்ற நாண்முதல் இன்றுவரையும் கஅஎ பிரமகற்பமாயிற்று; இதற்குள்ளே உன்பெயரிடலை; எனினும் மிக்க உயதுடைய கூகையொன்று இமயமலைச்சாரலிலே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றது. அதனைக் கண்டுகேட்டறி” என்றார். என்றவுடனே இந்திரத்துய்மன் ஒரு வெள்ளைக்குதிரை வடிவங்கொண்டு மார்க்கண்டேயரையுஞ் சமரதுகொண்டு போய் அக்கூகையைக் கண்டு கேட்டான். கூகை “நான் உஉச பிரமகற்பங்கண்டேன். இதற்குள்ளே உன்பெயரிடலை; சரசவதி நதி தீரத் லே எனினும் மூத்தவர் ஒருவா இருக்கிறார்; அவர் பெயா குரண்டதேவா. அவரைக்கண்டு கேட்டறி” என்றது. அதனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அக்குரண்டதேவரைக் கண்டு கேட்டான். குரண்டதேவா “நான் ௨௫0 பிரமகற்பங் கண்டுகேள். இதற்குள்ளே உன்பெயா வரவிடலை. கோபஞ்சுகத்திலிருந்து தவஞ்செய்யீங் கூர்ம தேவர் எனினும் மூத்தவர் அவரைக்கண்டு கேட்டறி” என்றார் பின்னர் எல்லாரும் போய் அக்கூாமதேவரைக் கண்டு கேட்டபோது கூாமதேவர் இந்திரத்துய்மன் செய்த தருமம் முதலியவைகளை யாவர்க்கும புலப்படச்சொன்னான். உடனே தேவர்கள் விமானத்தோடு வந்து “அரசனே! நின்னைப் பூமியிலே விட்டது நின் கீர்த்தியை விளக்க” என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அரசனும் மார்க்கண்டேயர் முதலியவர்களை ஆங்காங்கு விடுத்ததுத் தேவர்களுடன தேவுலகம் புகுந்தான்.

பூமிவிருப்பு.

தலந்தீர்த்தந் தானந் தவஞ்சேய்சந் தானம்
நலம்பெறலாற் நேவரெலா நாடி—நிலந்துதிப்பார்
மந்திரியே புன்னை வனநாதா வா தனிநாற்
புந்தியினிற் பூம் விருப்பு. (அக)

பெரியோரைத் துணைக்கொள்.

தந்தை யிரணியனைத் தள்ளிப் பிரகிலாதன்
 சிந்தையின்மா யன்றுணையே தேடினான்—சந்ததமும்
 நட்பறியும் புன்னைவன நாதமகி பாவுலகற்
 குட்பெரியோ ரைத்துணைக் கொள். (அஉ)

இதன்கதையைக் “கடிவதுமற” என்புழிக் காண்க.

பேதைமையகற்று.

கோவதைசெய் யப்பிடித்த கோளரிக்குத் தன்னுடலை
 ஈவனென்றா னேதிலீப னென்னுமன்னன்—ஆவதனால்
 நட்பாளும் புன்னைவன நாதமன்றா வெப்போதும்
 உட்பேதை மையகற்று. (அங)

தீலீபராசன்கதை.

தீலீபன் என்பவன் சூரியவமிசத்துள்ள ஓராசன். இவன் பிரபல கீர்த்திமா
 னாய் அரசியல் செய்து வருங்காலத்திலே புத்திரப்பேறின் றிப் பிதிர்கடனை எப்ப
 டித் தீர்ப்பேன் என்று மிக்க வியசனமுற்றுத் தன்மனைவியோடு குலகுருவாகிய
 வசிட்டமுனிவரையடைந்து தன்குறையை முறையிட்டான். வசிட்டமுனிவ
 ரும் தீலீபனுக்குச் சந்ததிபிறத்தற்குத் தடையாயுள்ள காரணத்தை ஆராய்ந்து
 “அரசனே! நீ ஓர்முறை தேவலோகம்போய் வருகையிலே வழியிற்கிடந்த
 காமதேனுவை வழிபடாது புத்திரோற்பவகாலங்கருகி விரைந்து வந்தாய்! அக்
 காமதேனு தன்னை அஃமானஞ்செய்தாய் என்று கோபித்துச் சாபங்கூறிற்று.
 அக்காமதேனுவின் கன்றாகிய இந்த நந்தினியை விரதம்பூண்டு வழிபடுவாயா
 யின்; அச்சாபநீங்கப்பெற்றுப் புத்திரப்பேற்றினையும் அடைவாய்” என்றார்.
 பின்னர்த் தீலீபன் அம்முனிவரை நோக்கி இந்த நந்தினியை எப்படி வழிபட
 வேண்டும் என்று கேட்டான். வசிட்டமுனிவர் தீலீபனை நோக்கி “அரசனே!
 காமம் முதலியவைகளை வெறுத்துச் சாகமூலபலாதிகளைப் பூசித்துப் பரிசுத்தத்
 தோடும் இந்த நந்தினிக்குப் பூசை செய்தி. இந்த நந்தினி நிற்கும்போது நீயும்
 நிற்கி! போகும்போது நீயும் போகுதி! நீராண்ணும்போது நீயும் உண்ணுதி!
 கிடக்கும்போது நீயும் இருத்தி! இது நின் வழிபாட்டிலே மனம் மகிழும்வரைக்
 கும் வேறொன்றை எண்ணாதே! இதற்கு யாகொரு தீங்கும் வாராது காத்தி!
 நின் பெருந் தேவிதானும் இது மேயச் செல்லும்போது என்னுடைய ஆச்சிரம
 வெல்லைவரையுங் கொண்டுபோய் விடவேண்டும். அது திரும்பி வரும்போது
 அவ்வெல்லையிற் போய்நின்று வழிபட்டுப் பூசித்துப் பின்வரல் வேண்டும்”
 என்று கட்டளையிட்டு ஆசீர்வதித்துப் பன்னசாலையில் விடுத்தார்.

பின்னர் மற்றைநாள்தொடங்கி வசிட்டமுனிவர் சொல்லியபடியே விரதம்
 பூண்டு நந்தினியைப் பூசித்து வழிபட்டு வந்தான். அப்படியே இருபத்தொரு
 நாள் சென்றொழிந்தது. அவ்விருபத்தொராமநாளிலே அந்த நந்தினி அரசனு
 டைய அன்பினைப் பரிசோதிக்கக் கருதி மேய்ந்து மேய்ந்து இமயமலைச்சாரலிற்
 போயிற்று. அரசன் இமயமலையின் சிறப்புக்களை ஒருகணம்வரையிற் பார்த்து
 நின்றான். நந்தினி இளம்புல்லை மேய்ந்துகொண்டு அங்குள்ள ஒரு முழைஞ்சி

லே புகுந்தது. அப்போது சிங்கமொன்று நந்தினிமேலே பாய நந்தினி குளநி விழுந்தது. அரசன் பாணம்விட முயன்றுங் கைகள் பந்தமாயின. பின்னர் அரசனுஞ் சிங்கமுஞ் சம்பாஷணை செய்தபோது அரசன் இப்பசுவை விடும்படியும் அதற்காகத் தன்னுடலே யுண்ணுப்படியுங் கேட்டுப் பல நியாயங்காட்டி யாசித்தான். பின்னர்ப் பசுவாகிய நந்தினி சிங்கமாய் வந்ததுத் தானே என்று சொல்லிப் புத்திரப்பேற்றிற்கும் அருள்செய்தது. இப்படியே நந்தினியின் வரத்தினாலே இத்திலீபன் இரகு என்பவனைப் பெற்றான்.

பையலோடிணங்கேல்.

சச்சந் தனைமுன் சதிகட்டி யங்காரன்
நிச்சயமாய்ச் செய்த நிறைபிழைபார்—பொற்சிகர
தீபமெனும் புன்னைவன தீரனே யானதுகண்
டேபைய லோடிணங் கேல். (அ௪)

கட்டியங்காரன்கதை.

சச்சந்தன் என்பவன் ஏமாங்கதநாட்டிலே இராசமாபுரத்திலே அரசசெய்துவந்த ஓர் அரசன். இவனுக்கு மந்திரிமார் பலர். அவருள்ளே கட்டியங்காரன் என்பவனும் ஒருவன். சச்சந்தன் ஸ்ரீதத்தன் மகளாகிய விசயை என்பவனை விவாகஞ்செய்து பேரழகுடைய அவண்மேற்கொண்ட ஆசைப்பாட்டின் மிகுதியினாலே இடையறாமல அவளோடு சுகமநுபவிக்கக் கருதி இராச்சியபாரததையும் வெறுத்து மற்றை மந்திரிமார் சொல்லையுங் கொள்ளாமாய்க் கட்டியங்காரனை அழைத்து “நான் மனைவியாகிய விசயைப் பிரிதலாற்றேன். நீயே அரசனாய் இங்காட்டினைக் காத்துவருக” என்று அவனை நியமித்து மனைவியைப் பிரியாது வாழ்ந்தான். பின்னாக் கட்டியங்காரன் சேனைகளோடும் போய் அரசனோடு போராடி அரசனைக் கொன்றுவிட்டுத் தான் கருதியபடியே இராச்சியத்தைத் தன்னுடையதாக்கிக்கொண்டான்.

பொருடனைப்போற்றிவாழ்.

நவநிதி பெற்றுந்தன் னம்பாரு, ளில்லார்க்
கவிமுநல்கான் காப்பா னவன்போற்—புனிதழையத்
தேன்பொழியும் புன்னைவன தீரனே நீயென்றும்
வான்பொரு டனைப்போற்றி வாழ். (அ௫)

போற்றடிப்பிரியேல்.

சங்கரனை யன்றியுமை தன்னைவலஞ் செய்யாமற்
பிங்கிருடி மூன்றுகால் பெற்றதனாற்—றுங்க
மணந்தளராப் புன்னை வனநாதா தொண்டர்
இனம்போற் றடிப்பிரி யேல். (அ௬)

பிருங்கிருடிகதை.

வேதாந்தங்களை நன்றாகக் கற்றுணர்ந்த பிருங்கி என்னும் முனிவர் “இவ னொருவரே தியானிக்கப்படத்தக்கவா” எனபது முதலிய சுருதிகளைக் கடைப்பி டித்துத் தேவியாகிய உமையை விலக்கிச் சிவனை மாதிரம் வலஞ்செய்து வந்தார். இதனை அறிந்த உமாதேவியார் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே தாமும் பாதி யாயிருக்கக் கருதித் திருக்கோதாரத்திலே போய்ச் சிவனை நோக்கித் தவஞ் செய்து சிவனுடைய திருமேனியிலே தாமும் பாதி யாயினார். பின்னர்ப் பிருங்கி ருடி வண்டு வடிவங்கொண்டு தேவியுளு சிவனுமாயிருக்குந் திருமேனியிலே தே வியை விலக்கவெண்ணி நடுவே துளைத்தா, அதுகண்ட உமாதேவியார அவ வண்மன் சக்தியை இழுத்தவிட வண்டுருவங்கொண்ட பிருங்கிருடி கீழே விழுந் தார். அதுகண்ட சிவன அம்முனிவருக்கு முனொருகாலும் ஒருதடைமுங் கொடுத்தார்.

மனந்தடுமாறேல்.

கஞ்சனூ ராழ்வாரா கனன்முக்கா விக்குளிநுந்
 தஞ்சாமற் சைவநிலை யாக்கினாபாரா—தஞ்சமென்பார்
 புண்ணியமே மெய்த் துணை பாம் புன்னைவன பூபதியே
 எண்ணி மனந்தடுமா றேல். (அ)

அரத்தாசாரியர்சதை.

இவர் கஞ்சனூரிலே இருந்த வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுள்ளே ஒருவராகிய வாசுதேவர் என்பவருடைய புதலவா அதுபற்றி இவரைக் கஞ்சனூராழ்வார் எனவுஞ்சொல்வர். இவர் பிதாவாகிய வாசுதேவா கொள்ளும் விஷ்ணுசமயத்தை இளம்பருவந் தொடங்கி மறுததுரையாடி சைவசமயமே னமைகளையே பாராட்டி வந்தார். வைஷ்ணவர்கள் வந்து விஷ்ணுபரத்துவம பேசியபோது யான ஒழுகக் காய்ச்சிய இருப்பு முக்காலியின் மேலிருந்து சிவபிரானே கடவுளென்று சாதிப் பேன என்று சொல்லி அவவாறு காய்ச்சி வைக்கப்பட்ட இருப்பு முக்காலியின் மேலிருந்து சதுர்வேததாற்பரியம முதலியவைகளைச் சொல்லிச் சைவசமயத்தை தாபித்தார். அப்போது சிவானுக்கிரகத்தினாலே அந்தக் காய்ச்சிய முக்காலி அவ ருக்குச் சீதளமாயிருந்தது.

மாற்றானுக்கிடங்கொடேல்.

காகம் பசித்துவரக் காரிருளி னன்மைசெய்த
 கூகை பகற்பட்ட கொடுமையினால்—வாகு
 புனைதாமா புன்னைவன பூபாலா மோச
 மெனமாற்றா னுக்கிடங்கொ டேல். (அ)

கூலகதை.

தென்தேசத்திலே மயிலை என்னும் நகரிலே ஓராலமரத்திலே மேகவர்ணன் என்னும் பெயருடைய காகராசன் தன்னினங்களோடும் வாசஞ்செய்தது. அந் தக் காகங்களையெல்லாம் உருமர்த்தனை எனனும் கூகையரசன தன்னினங்க ளோடு இராக்காலங்களிலே வந்து கொல்லத்தொடங்கிற்று. இதனைக் காகராசன்

அறிந்து மந்திரிகளோடும் ஆலோசித்தபோது பலரும் பல்வாறு கூறினர். அவருள்ளே சிரஞ்சீவி என்னும் பெயருடைய கிழமந்திரி “அடுத்துக்கெடுத்தலே தக்க புத்தி” என்று அரசனுக்குச் சொல்லிவிட்டுக் கூகைகள் இருக்குமிடத்திலே போய் “யான் நீகூறி அரசனாலே தண்டிக்கப்பட்டதாலே பிரிந்து பசித்து உங்களிடம் அடைக்கலம் வந்தேன்” என்றது. குரூரநாசன் என்னும் மந்திரி யொழிந்த கூகைகளெல்லாம் அக்காகத்தினை நம்பி உபசரித்துச் சேர்த்துக்கொண்டன. குரூரநாசன் என்னும் மந்திரி உடனே வேற்றிடம்போயிற்று. காகம் நாளுக்குநாள் கூகைகளின் கோட்டைவாயிலிலே சிறிதுசிறிதாக விறகுகளைச் சேர்த்துவைத்துப் பின்னர்த் தன்னினங்களைக்கொண்டு நெருப்பு வைப்பித்து விடக் கூகைகளெல்லாம் எரிந்துபோயின.

மிகைபடச்சொல்லேல்.

சங்கரா சாரியனார் தாயை யிகழ்குலத்தார்
தங்கணமனை யேகடலை தானாகிப்—பங்கமுற்றார்
ஆதவினாற் புன்னைவன வையனே யாரிடத்தும்
எது மிகைபடச்சொல் லேல.

(அக)

சங்கராசாரியர்கதை.

சங்கராசாரியர் சந்நியாசம்பெறும்போது அவர்தாயாகிய ஆரியாம்பாள் அவரைநோக்கி “மகனே! என்னுடைய அந்தியகாலத்திலே உன்கையாலே கடன் கழிக்கப்பெற்றுக் கதியடையவிரும்புகிறேன்” என்றாள். சங்கராசாரியர் தாயை நோக்கி “அன்னாய்! நீ அந்தியகாலத்திலே என்னை நினைப்பாயாயின்; நான் எங்கே இருந்தாலும் நீ இருக்குமிடத்திலே வந்து உனக்குச் செயற்பாலனவாகிய கிரியைகளையெல்லாஞ் செய்துமுடித்து நற்கதியிலே உன்னைச் சேர்ப்பேன்” என்று சொல்லித் தீர்த்தயாத்திரை போயினார். பின்னர்த் தாயின் அந்தியகாலத்தையோகத்தினாலே உணர்ந்து வான்வழிக்கொண்டு மலைநாட்டை அடைந்து தாய்க்கு முன்னர்ச்சென்று நின்றார். தாயார் சங்கராசாரியரைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு “மகனே! எனக்குக் கடன்களைச்செய்து நற்கதியில்விடுக” என்றாள். சங்கராசாரியர் தாயார்க்கு அத்துவித உண்மையாகிய நிர்க்குணத்துவ உபாசனா மார்க்கங்கூறினார். தாயார் “மகனே! என்னறிவு இதற்கேற்றதன்று; சகுணோபாசனையுட் சிறந்ததொன்று கூறவல்லையோ?” என்றார். அப்போது சங்கராசாரியர் எட்டுப் புயங்கப் பிரயாத விருத்தத்தினாலே சிவத்துதி செய்தார். உடனே சிவாஞ்சையினாலே சிவகணங்கள் தோன்றின.

அதுகண்ட தாயார் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு “மகனே! மகனே! நான் இவர்களோடு செல்லமாட்டேன்” என்றார். சங்கராசாரியர் “உனக்கூடும் பெரும் பேறுங் கிடையாதொழிந்ததா?” என்று கூறி விட்டுணுபுயங்களை தீர்த்து ரஞ் செய்தார். உடனே விட்டுணுவாஞ்சையினாலே விட்டுணுகணங்கள் தோன்றினார். உடனே தாயார் விட்டுணுபாதங்களிற் சிந்தைவைத்துத் தேகத்தை விடுத்தார். அப்போது சங்கராசாரியர் தமது முன்னையாச்சிரமத்தின் தாயுடம்பினைச் சம்ஸ்காரஞ்செய்யம்படி பிராமணர்களை வருவித்து அவர்கள் வீட்டிலுள்ள பரிசுத்தமான அக்கினியைத்தருப்படி கேட்டார். பிராமணர்கள் இவர் சந்நியாச தருமத்திற்கு மாறாக நடக்கின்றார் என்று தங்களுக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம்

பேசி அக்கிரிகொடுக்க உடன்படாது போயினர். தாயாரைச் சமந்துகொண்டு போய்ச் சுடலையிற் சேர்ப்பாருமில்லாமையாற் சங்கராசாரியர் இரண்டுகைகளை யுந் தேய்த்து வலக்கையிலே தீயுண்டாக்கி அவலீட்டையே விறகாக்கித் தாயார் கிரியையைமுடித்துவிட்டுப் பிராமணர்களை நோக்கி “உங்களுக்குச் சந்நியாசிபிச் சைதநந் தகுதியில்லாது போகக்கடவது; நீவிர் வேதத்துக்குப் புறத்தராகக்கடவீர்; உங்கள் வீடுகளிலே மயானம் உண்டாகுக; உங்கள் தேசம் சந்நியாசிகள் வருதற்குத் தகுதியற்றதாகுக” என்று சபித்துச் சென்றார்.

மீ தூண்வீரும்பேல்.

இழிவறிந் தூண்பான்க னின்பம்போ னிற்குங்
கழிபோ ரிரையான்க னோயென்—றுளமுதுநூல்
வாக்கியத்தாற் புன்னை வனநாதா முன்னயிறல்
போக்கிமீ தூண்வீரும் பேல்.

(கூ0)

முனைமுகத்துநிலலேல்.

ஆட்டுக் கடாப்போரி லன்றுதசை நாடிநரி
மாட்டிக்கொண் டேயுயிரு மாய்ந்ததுபார்—தோட்டுமலர்
மாமருவும் புன்னை வனநாதா வீணாக
வேமுனைமு கத்துநில் லேல்.

(கூக)

நரியின்கதை.

இரண்டு ஆட்டுக்கடாக்கள் ஒன்றோடொன்று பகைகொண்டு உக்கிரமான கோபத்தோடும் அடிபட்டன. இரண்டுக்குங் காயமுண்டாகிச் சரீரத்தினின் றும் இரத்தம் பெருகிற்று. அதனை ஒரு நரி கண்டு இரத்தம்பொருந்திய தசை யையுண்பேன் என்று விருமபிச் சென்று அவவிரண்டுக்கும் இடையிலே அச் சமயத்திலே போய் அகப்பட்டுத் தாக்குண்டிற்றந்தது.

மூர்க்கரோடிணங்கேல்.

வேங்கை வரிப்புவி நோய்தீர்த்த விடகரியென்
றோங்கு மவ்வை சொன்ன வுரைப்பொருள்பார்—பாங்கு
காமாற்றும் புன்னைவனக் காராளா வானதனால் [டைய
ஏமூர்க்க ரோடிணங் கேல்.

(கூஉ)

மெல்லியாடோழ்சோ.

போதவே நற்குணங்கள் போநதுந் தனைமூத்த
மாதரின்பந் தீதே மனுநெறிபார்—ஆதலினால்

துய்யபுகழ்ப் புன்னைவனச் சோமா வினையளாஞ்
செய்யகுண மெல்லியாடோள் சேர்.

(கூ௩)

மேன்மக்கள்சொற்கேள்.

ஆசிரியன் சொற்கேட்ட வன்றே தசரதனார்
கோசிகன்பா விராகவனைக் கூட்டிமிக்க—தேசுபெற்றார்
நாட்கமலப் புன்னைவன நாதமகி பா தருமங்
கேட்கின்மேன் மக்கள்சொற் கேள்.

(கூ௪)

தசரதன்கதை.

சூரியகுலத்துள்ள இரகுவென்பவனுடைய புத்திரன் அயன். அயனுடைய மகன் தசரதன். இத்தத தசரதனுக்குப் புத்திரர் நால்வர். அவருள்ளே மூத்த புத்திரன் ஸ்ரீராமன். இந்த இராமன் ளாந்து சாமர்த்தியமுடையவனாய் விளங்குங் காலத்திலே விசுவாமித்திரமுனிவர் செய்யும் யாகங்களுக்கு இராட்சதர்கள் இடையூறு செய்து வந்தார்கள். விசுவாமித்திரர் இராட்சதர்களை அடக்கித் தம்முடைய யாகத்துக்குத் துணை செய்யத்தக்கவன் இராமனை என்று நிச்சயித்துத் தசரதனிடம்போய் இராமனைத் தமக்குத் துணையாக விடும்படி கேட்டார். குருநாகிய வசிட்டமுனிவரும் விசுவாமித்திரருடனே இராமனை விடும்படி சொன்னார். பின்னாத தசரதன் பெரிதும் மனவருத்தமுடையனாய் மறுத்தற்கஞ்சி இராமனை விசுவாமித்திரரோடுங் கூட்டியனுப்பினான். இராமன் விசுவாமித்திரரோடு கூடிச்சென்று கல்லாகக் கிடந்த அகலிகையை முன்போலப் பெண்ணாகியும், விசுவாமித்திரருடைய யாகத்துக்குத் தீங்குசெய்ய வந்த தாடகை என்பவளைக் கொன்றும், மிதிலையிலே வந்து வில்லுமுறித்துச் சீதாபிராட்டியை விவாகஞ்செய்துந் தநதைக்குங் கீர்த்தியை உண்டாக்கினான்.

மைவிழியார்மனையகல்.

விப்பிரநா ராயணனமுன் வேசிதன்மே லாசையினால்
இப்புவிழிற் கட்டுண் டிமுக்குற்றான்—தப்பலவே
சைவநெறிப் புன்னைவனத் தாளாளா வெந்நாளும்
மைவிழியார் மனைய கல்.

(கூ௫)

மொழிவதறமொழி.

வீமனுட லிற்பாதி மெய்வழக்கிற் நேர்ந்தபுரு
டாயிருகத் தின்பங்கென் றார்தருமர்—ஆமவர்போல்
பூமியெலாங் கொண்டாமெ பொய்யாத புன்னைவன
மேமொழிவ தறமொ ழி.

(கூ௬)

புருடாமிருகத்தீன்கதை.

பாண்டவருள்ளே தருமர், இராயசூயயாகஞ் செய்தபோது புருடாமிருகத்தீனை அழைத்து வரும்படி வீமசேனை அனுப்பினார். வீமசேனன்போய்ப் புருடாமிருகத்தீனை வரும்படி கேட்டான். புருடாமிருகம் வீமசேனை நோக்கி “ஓ நான்குகாதவழி முன்னே செல்லுதி; யான் பின்னே உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன்; நான் வரும்போது நீ என்னெல்லையுள்ளே அகப்படுவாயாயின்; உன்னை யான் உண்டுவிடுவேன். என்னெல்லையைத் தாண்டி உன்னெல்லையிற் போய்விடுவாயாயின்; நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன்” என்று சொல்லிற்று. வீமனும் அதற்குடன்பட்டவனாய் வேகமாய் வரும்போது புருடாமிருகமும் வீமனைத் தொடர்ந்து நெருங்கி வந்தது. அதுகண்ட வீமன் அப்போது ஒரு மணியாம்பரம் கல்லைப் பூமியிலே போட்டான். அவவிடத்திலே ஒரு சிவாலயமும் தீர்த்தமுண்டாயின. புருடாமிருகம் அத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து சிவாலயததையும் வழிபட்டு ஒருமுன் வீமசேனை வெகுதூரம் நடந்தும் வீமசேனை நெருங்கித் தொடர்ந்தது. நெருங்க நெருங்க அப்படியே ஒவ்வொன்றாக ஏழுமுறை பரற்கல்லிட்டான். புருடாமிருகமும் அவ்வப்போதே அங்கங்கே தோன்றிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து கோயில்களையும் வழிபட்டு வழிக் கொண்டுவந்து பின்னர் வீமசேனை தன்னெல்லையில் ஒருகாலும் மற்றையெல்லையில் ஒருகாலுமாகப் போகும்போது அவனைப் பிடித்தது. அப்போது வீமசேனை எலலைதவறிப் பிடித்தாயென்னப் புருடாமிருகம் தன்னெல்லையிற் பிடித்தேனென்ன இருவரும் வழக்காடித் தருமரிடம்போய் முறையிட்டார்கள். இருவர் வாய்மொழியையுந் தருமர் கேட்டுத் தம்பி என்றும் பாராமல் வீமசேனைச் சீர்த்தி ம பாதி புருடாமிருகத்திற்குக் கொடுக்கும்படி சொன்னார்.

மோகத்தைமுனி.

தேவா முனிவர்மண்ணோர் தென்புலத் தார்க்குமோகம்
பாவவித் தென்றோதும் பழமறைகள்—ஆவதனால்
வெளாளா புன்னைவவ வித்தகா வித்தரையின்
முருமோ கத்தை முனி. (௬௭)

வல்லமைபேசேல்.

சூழ்ந்தையென்று மாயனைப்பேய் கொல்லமுலைப் பாலீந்
தீழ்ந்ததுயி ரென்பதுல கெங்கும்—முழங்குதலால்
வீராளா புனைவன மேகமே யாரிடத்தும்
மாறான வல்லமைபே சேல். (௬௮)

பூதனைகதை.

கண்ணபிரான் இடைச்சேரியிலே சூழ்ந்தையாய் ளெருங் காலத்திலே கஞ்சனாகிய மாதலனால் அவரைக் கொல்லும்படி வஞ்சகமாக அனுப்பப்பட்ட பூதனை என்னும் பேயானது தாய்போலச் சென்று கண்ணபிரானாகிய சூழ்ந்தைக்கு

முலைப்பால் கொடுத்தது. கண்ணிரான் இது கஞ்சனுடைய வஞ்சகமென்றுணர்ந்து முலைப்பாலோடு அப்பேயின் உயிரையும் உண்டார்.

வா துமுற்கூறேல்.

இந்திரன்முன் கோசிகள்வ சிட்டனுடன் வாதிளிச்
சந்திரனைப் பொய்யனென்ற தப்பதனால்—வந்ததுபார்
மாதவனே புன்னை வனநாதா வாயிடும்பால்
ஏதெனினும் வா துமுற்கூறேல். (௬௬)

விசுவாமித்திரன்கதை.

தேவுலகத்திலே இந்திரசபையிலே ஒருநாள் பூவுலகத்துள்ள பலமுனிவர் களும் போய்க்கூடினார்கள். அப்போது முனிவர்களையெல்லாம் இந்திரனோக்கி “முனிவர்களே! பூவுலகத்திலே அரசர்களுள்ளே காட்சிக்கெளியறாய்க், கமிஞ்சொல்லிலறாய், ஏகபத்தினிவிரதறாய், சத்தியவாறாய், பொறுமையுடையவறாய், மநுநீதிதவறாது அரசுசெய்பவன் யாவன்” என்றுவினாவினான். அப்போது வசிட்டமுனிவர் அதற்குவிடையாக அரிச்சந்திரனை வியந்துகூறினார். அதுகேட்ட விசுவாமித்திரர் வசிட்டர் கூறியதனை மறுத்து வெய்யன், கபடன், வீணன், பொய்யன், கையன், கயவன், அரசர்க்குரிய பொழுக்கமில்லாதவன் என்று இன்னொரு ரன்ன நிகழ்வார்த்தைகளால் அரிச்சந்திரனை இகழ்ந்தார். இப்படி இருவரும் வாதுபேசியபோது வசிட்டமுனிவர் “அரிச்சந்திரனிடத்திலேயுளதாக நான்கூறிய நல்லொழுக்கங்களிற் சிறிதுதானுந் தவறுமாயின்; நான் என்தவம்முழுவதுங் கைவிட்டுத் தலையோட்டிலே கள்ளேந்தியுண்டு தெற்குநோக்கிச் செல்வேன்” என்று சபதங்கூறினார். விசுவாமித்திரரும் “நான் பரிசோதிக்கும்போது இவர் கூறிய நற்குணங்கள் அவ்வரிச்சந்திரனிடத்தே தவறாதிருக்குமாயின்; நான் வருந்திச் செய்த தவத்திலே பாதிக்கொடுப்பேன்” என்று சபதங்கூறினார். பின்னர் விசுவாமித்திரர் பலவாறு பரிசோதித்தும் அரிச்சந்திரன் சிறிதும் வழுவாமைகண்டு விசுவாமித்திரர் சொல்லியவாறே தவத்திலே பாதி கொடுத்துவிட்டார்.

வித்தைவிரும்பு.

வள்ளுவரைக் கல்வியன்றோ வண்டமிழ்ச்சங் கஞ்சயிக்கத்
தெள்ளுதமிழ் நூலுதவி செய்ததெல்லாம்—உள்ளதன்றோ
சந்திரனே புன்னைவனத் தாளாளா பேரறிவாம்
புந்தியினில் வித்தைவிரும்பு. (௬௦)

நீருவள்ளுவர்கதை.

புலைத்தொடர்புடையராயிருந்தும் வள்ளுவர் தம்மிடமிருந்த கல்விமகத்துவத்தினாலே மதுரைச் சங்கத்திலே போய்ச் சங்கப்புவலர்களையும் வென்று சங்கப்பலகையம் பெற்றுத் தமதுநூலாகிய திருக்குறளையும் அரங்கேற்றிச் சங்கப்புவலராற் பாயிரமும் பெற்றார்.

வீடுபெறநில்.

நிலையா வுடல்பொரு ணீரி னிறைகஞ்சம்
மலரிலைபோ லெத்தனைநாள் வாழ்ந்தும்—இலகுபொருள்
பக்தியெனும் புன்னைவனப் பார்த்திவா சனகனைப்போல்
நித்தியமாம் வீடுபெற நில். (க0க)

உத்தமனாயிரு.

வேத வியாசன் விதுர னுருப்பசிதன்
காதன்மைந்த னான கனவசிட்ட— னீதியைப்பார்
நேயத்தாற் புன்னைவன நீதிபா தாரணியி
லேயுத் தமனா யிரு. (க02)

ஊருடன்கூடி வாழ்.

ஊருந்தா யுஞ்சரியே யுரையன்றி யேதனிவாழ்ந்
தாருந்தா யைத்தளிவாழ்ந் தாருமொப்பர்—பாரின்பால்
பொன்னூரும் புன்னைவன பூபாலா நீயிதெண்ணி
மன்னூ ருடன்கூடி வாழ். (க0௩)

வெட்டெனப்பேசேல்.

தருமருபர் வேள்வி தனிந்சிசுபா லன்பார்த்
தரியைநிந்தை சொல்லி யழிந்தான்—தெரிவதன்றோ
பார்புகழும் புன்னைவன பார்த்திபா மேலோரைச்
சீர்மைதப்பி வெட்டெனப்பே சேல் (க0௪)

சிசுபாலன்கதை.

சேதிதேசராசனும் தமகோஷன் மகனுமாகிய சிசுபாலன் என்பவன் தரும
ருடைய இராயசூயத்திலே கண்ணபிரானுக்கு அக்கிரபூசை செய்யப்பட்டதென்
று கண்ணபிரானை நிந்தித்துக் கண்ணபிரானும் கொல்லப்பட்டான்.

வேண்டிவினைசெய்.

ஆடாசாய் வேந்தாடா யாற்றாரும் வாசமதாய்த்
தேடுமிடைக் காடருரை செய்துபார்—நீடழகு

ஆத்திசூடி வெண்பா.

நகல்

சாரந்தபுகழ்ப் புன்னைவனத் தாளாளர் நன்றாகத்
தேர்ந்துகொண்டு வேண்டிவினை செய்.

(க0௫)

வைகறைத்துயிலெழு.

செய்யமுகம் வாய்கைகாற் றேகசுத்தி செய்துமெய்யிற்
றுய்யவெண்ணீ றிட்டரனைத் தோத்திரஞ்செய்—துய்யும்வ
மாவெய்தும் புன்னைவன மன்னவா மையிரவி [கை
லேவைக றைத்துயிலெ ழு. (க0௬)

ஒன்றாராத் தேறல்.

தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கு மொன்றார்
அழுதகண் ணீரு மனைத்தென்—றெழுசொலைப்பார்
தூயபுகழ்ப் புன்னைவனத் தோன்றலே சொப்பனத்தி
லேயுமொன் னாராத் தே றல். (க0௭)

வாழி.

அந்தணர்கள் வாழி யறம்வாழி கீர்த்திலை
தந்தவர்கள் வாழி தவம்வாழி—சந்ததமும்
மானஞ் செறிபுன்னை வனநாதா விவ்வகையே
தானே துவது தவம். (க0௮)

முற்றிற்று.